In Memoriam

P. K. Manavikraman Raja of Calicut.

It is with infinite regret that we record the sudden and untimely death of M. R. Ry. P. K. Manavikraman Raja, Avl., long associated with this College as a member of the Board of Management. An enlightend Prince and a true gentleman, he did distinguished and selfless work at all times ; he was a tower of strength when difficult questions had to be faced, and the Board and the College will miss his sane and just guidance. He got his early schooling in this College and studied in Madras for a time, after which he took over the management of his own affairs. Recently he succeeded to the Karnavanship of his Kovilagom. He was pleasant and just and dignified in personal relationships and was an object of love and respect to his colleagues, his juniors and to the general public. He was only sixty one years old, and his death came as a surprise and a shock to all. To the members of the Kovilagom, and to his wife and children, we offer sincere condolence.

UNIVERSITY LIBRARY
13 SEP 1932
MADRAS

THE Zamorin's College Magazine

Vol. IV | SEPTEMBER 1932. | No. 1

MELODY

(A Quotation.)

And when the Stone Age hunters came and made
Their weapons for the chase,
The rhythmic twanging of the tense bowstring
Gave birth
Throughout this earth
To all the melody that's since been played
Upon its face.

77920
14299
521:N29
G3

The University of Madras.

By

Principal A. V. K. Krishna Menon.

I have selected "The University of Madras" as the subject of a short article for this issue, my chief object being to give some idea of the working of one of the premier Indian Universities to the young students of our colleges, many of whom do not care to know—perhaps because, being mainly concerned with their examinations, they think that "where ignorance is bliss, 'tis folly to be wise"—how the University with which they are so intimately bound is functioning. It is not possible within the space allowed to go into all the details but I shall, as far as I can, try to set forth the important points which they will do well to remember about their own University.

The Madras University is now 75 years old, having been established in 1857, a year memorable in the History of India, under the Act of Incorporation XXVII of 1857 passed by the Legislative Council of India as it was then called. In the preamble to this Act, the purpose of our University was set out to be the ascertainment, by means of an examination, the persons who had acquired proficiency in different branches of Literature, Science and Art and the award of academical degrees to them as evidence of their respective attainments. It was, therefore, *a purely examining body then.* This Act was in force till 1904 when the Indian Universities Act, Act No. VIII of 1904, was passed. Under Section 3 of this Act, "the University shall be and shall be deemed to have been incorporated for the purpose (among others) of making provision for the instruction of students, with power to appoint University professors and lecturers, to hold and manage educational endowments, to erect, equip and maintain University Libraries, Laboratories and Museums, to make regulations relating to the residence and conduct of students and to do all acts, consistent with the Act of Incorporation, which tend to the promotion of study and research". The Act of 1904 thus made a distinct advance on its predecessor, enlarging the functions of the University to a considerable extent, for example, in the matters of University teaching and control over the residence and conduct of students. This Act was practically repealed by Madras Act VII of 1923 passed by the Legislative Council of Madras and the latter in its turn was amended by Madras Act XII of 1929. The Act of 1923 as amended by the Act of 1929 governs our University now and I have, therefore, to confine my attention to these two Acts for the purpose of the present article.

In the preamble to the Madras Act of 1923, the purpose is mentioned to be, *first*, the organisation of this University "with a view to establishing a teaching and residential University at Madras while enabling the University to continue to exercise due control over the quality of the teaching given by colleges which are to constitute the University of Madras or are affiliated to it" and, *secondly*, the desirability "to foster the development of academic life and corporate unity as well in the colleges as in the University by so promoting co-operation among the colleges and between the University and the

UNIVERSITY LIBRARY
MADRAS

M. R. Ry. Diwan Bahadur K. Ramunni Menon Avl., M. A.,
Vice-Chancellor of the University of Madras.

16 SEP 1932 MADRAS

colleges as to utilise to the full the teaching resources available within the limits of the University". Though the language of this preamble is rather prolix, it is abundantly clear that the aims of our University are here fixed very high and if improvements are made on the lines indicated in the Act, we shall very soon have an ideal University.

The Act defines the University and its powers at the very outset. The Chancellor, Pro-Chancellor and Vice-Chancellor of the University, and the members of the Senate, the Syndicate and the Academic Council form the body corporate called the University of Madras. This body, that is, the University, is given various powers, some of the most important of which are :

(1) to provide for instruction in various branches of learning and make provision for research ;
(2) to institute professorships, readerships and lectureships ;
(3) to hold examinations and confer degrees, titles, diplomas and other academic distinctions ;
(4) to establish, maintain and manage hostels ;
(5) to exercise such control over the students of the University through the colleges as will secure their health and well-being ; and
(6) to institute and provide funds for the mainteance of Students' Unions, Athletic Clubs, Extension Boards etc.

The University is thus provided with ample powers to extend its usefulness and enlarge the sphere of its influence.

The head of the University is the Chancellor who is always the Governor of Madras. He is the President of the Senate and has to preside, when present, at meetings of the Senate and at any Convocation of the University. Then comes the Pro-Chancellor who is the Minister administering the subject of education for the time being and whose duty it is to exercise all the functions of the Chancellor in the latter's absence. Next in rank is the Vice-Chancellor who is a whole-time officer of the University, appointed by the Chancellor from among three persons recommended by the Senate and is to hold office for a term of three years. His salary is at present Rs. 2000/- per mensem. He is the principal executive officer of the University and in the absence of the Chancellor and the Pro-Chancellor, has to preside at meetings of the Senate and at any Convocation. He is the Chariman of the Syndicate and of the Academic Council. It is his duty to see that the provisions of the Act are faithfully observed and carried out. A fourth officer of the University is the Registrar who is appointed by the Syndicate. The scale of his salary is now Rs. 600-50-800, 100-1000, 50-1500, the increments being annual. He has to devote his whole time to the duties of his office which are very responsible. Among other things, he has to be the custodian of the records and other property of the University, has to act as Secretary to the Syndicate and to attend all the University meetings keeping minutes thereof, and has to conduct the official correspondence of the Syndicate and the Senate.

The authorities conducting the work of the University are chiefly, (1) the Senate, (2) the Syndicate, (3) the Academic Council, (4) the Faculties and (5) the Boards of Studies. I shall consider these one after another.

The Senate is the supreme governing body of the University and has the power to review the action of the Syndicate and the Academic Council where these have acted in excess of their powers. It passes the budget and confers degrees, titles, diplomas and other academic distinctions. It makes Statutes and can modify or cancel Ordinances and Regulations. In fact, it has all powers requisite to give effect to the provisions of the Act. The Chancellor, the Pro-Chancellor, the Vice-Chancellor, the Director of Public Instruction, the Principals of first-grade

colleges and professional colleges, the whole time University professors are all *ex-officio* members. In addition, there are many others elected by various bodies like the Legislative Council, District Boards, Municipalities, etc. There are at present over 200 members forming this representative assembly which has to meet at least twice a year.

In the Syndicate which consists of 19 members in all vests the executive government of the University. The Vice-Chancellor and the Director of Public Instruction are *ex-officio* members of this body. Eight members are elected by the Senate and six by the Academic Council, while the remaining three are nominated by the Chancellor. It makes Ordinances, administers the properties and funds of the University, appoints University professors, readers, lecturers and examiners, exercises supervision over the colleges and in fact regulates and determines all matters concerning the University, subject of course to the control of the Senate.

The Academic Council which came into being only after the passing of the Act of 1923 is the authority of the University in academic matters and has the control and general regulation of teaching and examination within the University. Its chief powers are to advise the Senate and Syndicate on all academic matters, to make regulations regarding courses of study and examinations, to constitute the various faculties and to promote research within the University. The Director of Public Instruction, the University professors, the heads of University Departments of Study and Research, the University Librarian, the Principals of first-grade, professional and constitutent second-grade colleges, the University Readers are *ex-officio* members. There are elected members too, many of whom are in some way or other connected with the teaching profession. A large body consisting of over 180 members, it meets twice a year under the present rules.

The Faculties and the Boards of Studies come next. Our University has now the following Faculties, namely., Arts, Science, Law, Teaching, Medicine, Agriculture, Commerce, Engineering, Oriental Learning, and Fine Arts. Appointments to these Faculties are made by the Academic Council, not less than three-fourths of the total number of members of every Faculty being members of the Academic Council. A Faculty has power, among other things, to consider and report on any matter referred to it by the Senate, the Academic Council, the Syndicate or the Vice-Chancellor, and to draft Regulations in regard to courses of study and examinations.

There are 29 Boards of Studies in different subjects. Each Board consists of the University professor or where there is no such professor, the head of the Department in the subject for which the Board is appointed and no fewer than three or more than twelve members. It is the duty of each Board to consider and report on any matter referred to it by the proper authorities. Each Board has power to recommend to the Syndicate persons suitable for appointment as examiners in the subject with which it deals and to recommend text-books and courses of study.

Having considered the various authorities of the University, I shall now deal with the Laws governing the University. These consist of the Act, Statutes, Ordinances and Regulations. The Act of course is the Act of 1923 as amended by the Act of 1929.

The Statutes are passed by the Senate on its own motion or on the proposal of the Syndicate. They become valid only after they are assented to by the Chancellor. These Statutes may provide for the constitution, powers and duties of the University authorities, the conditions of recognition and affiliation of colleges, the maintenance of hostels and other important details of administration.

The Ordinances are made by the Syndicate but they have to be submitted to the Chancellor and the Senate as soon as possible and have to be considered by the Senate at its next meeting. The Senate has power by resolutions passed by a majority of not less than two-thirds of the members present to cancel or modify such Ordinances. These Ordinances may provide for the admission of students, the conduct of examinations, the condition of residence of students and various similar matters.

Regulations consistent with the Act and the Statutes are made by the Academic Council to carry out its duties.

To sum up, the University is the body corporate composed of the Chancellor, the Pro-Chancellor, the Vice-Chancellor and the members of the Senate, the Syndicate and the Academic Council; the chief officers of the University are the Chancellor, the Pro-Chancellor, the Vice-Chancellor and the Registrar; the chief authorities of the University are the Senate, the Syndicate, the Academic Council, the Faculties and the Boards of Studies; the Laws governing the University are the Act of 1923 as amended by the Act of 1929, Statutes, Ordinances and Regulations, the last three being ordinarily made by the Senate, the Syndicate and the Academic Council respectively.

With the Chancellor as its head, with the Vice-Chancellor as the principal executive officer, with the Senate, Syndicate and the Academic Council to make Statutes, Ordinances, and Regulations, the University has, under the Act of 1923, ample scope for expansion and improvement. The progress made by our University within the last decade has been remarkable. In this connection, I cannot do better than quote the following from the address delivered by the Hon'ble Dewan Bahadur S. Kumaraswami Reddiar, Pro-Chancellor, at the last Convocation of the Madras University:—

> "It is indeed very gratifying to note that our University is courageously departing from the narrow path of affiliation and examination on which it was first set and is steadily endeavouring to expand on the right modern lines. Nearly 20 years ago Departments of Research in Indian History and Indian Economics were instituted. More recently Departments of Mathematics, Indian Philosophy, and of Oriental Languages have been placed on a permanent basis. The Zoology and Bio-Chemistry Laboratories are nearing completion; and these and the Botany Laboratory will be fully equipped for advanced research. Besides these provisions for research in various subjects, the University is also engaged in teaching Economics, French, German, Geography and Indian Music. The academic work of the University is thus found to be considerable and varied. The projected University Athletic Club and Students' Union will meet a want long and sorely felt. Provision was made a decade ago in the new University Act for the establishment of such institutions, but no definite step was taken till now to carry this provision into effect. Undeterred by the difficulties of the present financial depression, the University has resolved to start these institutions; and it is hoped that they will meet with ever increasing success. In these and in several other directions the University has begun to readjust and improve its work and is evolving itself into an effective instrument of co-operation in the great and growing task of our national regeneration."

No doubt, a great deal more remains to be done. But Rome was not built in a day and we must patiently wait. Fortunately for us, we have in the present Vice-Chancellor, M. R. Ry. Dewan Bahadur K. Ramunni Menon Avl., M. A., a capable and conscientious administrator of high character and brilliant talents who works whole-heartedly and indefatigably for the uplift of this University of which he is a distinguished alumnus and it is not, therefore, too much to hope that, ere very long, this University will be able to fulfil the purpose of its existence.

കുറിപ്പുകൾ.

ത്രിവിക്രമൻ.

ഇക്കഴിഞ്ഞ മെയിമാസത്തിലുണ്ടായ കൊടുങ്കാററു് മലബാറിൽ അനല്പമായ അനത്ഥത്തിന്നു ഹേതുഭൂതമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു പരക്കേ അറിയുന്ന സംഗതിയാണല്ലോ. ഈ കൊടുങ്കാററു സാമൂതിരി കോളേജിനേയും ബാധിക്കാതെ ഇരുന്നിട്ടില്ല. നാടൊട്ടുക്കു് ക്ഷാമം ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് പ്രക്ഷുബ്ധമായി പ്രകൃതി കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന കടുംകയ്യുകൾക്കു് കീഴടങ്ങുകയല്ലാതേ ഗത്യന്തരമില്ലല്ലോ. കൊടുങ്കാററുകൊണ്ടു കോളേജിലുണ്ടായ സംഭവം, പുരാതനവും എങ്കിലും ബലക്ഷയമൊന്നും നേരിടാത്തതും ആയ ഒരു ഹർമ്മ്യവും അതോടുചേൎന്നു നിന്നതും അടുത്ത കാലത്തു പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതും ആയ "പാലസ്സഹോളും" വിദ്യാഭ്യാസാധികൃതന്മാരുടേ ഊൎജ്ജിതമായ ഉത്തരവിന്നനുസരിച്ചു പൊളിച്ചു നിരത്തി അതിന്നുപകരം താല്ക്കാലികാവശ്യത്തിന്നുവേണ്ടി നിൎമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു കെട്ടിടങ്ങൾ നിലംപതിച്ചുവെന്നുള്ളതാണു്. കോളേജുഭരണാധികൃതന്മാരുടേ അത്യുത്സാഹത്താൽ കൊടുങ്കാററുകൊണ്ടുണ്ടായ ദോഷം ഒരുവിധം തീൎന്നുവെന്നുതന്നേ പറയാം. അവിദൂരമായ ഭാവിയിൽ ഒരു വലിയ കെട്ടിടം നിൎമ്മിക്കാനുള്ള ആലോചന ഉണ്ടെന്നറിയുന്നു. അതിന്റേ പ്രവൃത്തി പൂൎത്തിയായാൽ, സ്ഥലദൌൎല്ലഭ്യത്തേ നിശ്ശേഷം നിരാകരിക്കാവുന്നതാണു്. പ്രസ്തുതാലോചന അചിരേണ ഫലപൎയ്യവസായിയായിത്തീരട്ടേ!

*　　*　　*

പരീക്ഷയിൽ വിദ്യാൎത്ഥികൾ വിജയികളാകുന്നതു് തങ്ങളുടെ സാമൎത്ഥ്യം കൊണ്ടാണെന്നു അധ്യാപകന്മാർ അഭിമാനിക്കുന്നതു സാധാരണമാണല്ലൊ. ഉത്തരം താങ്ങിനില്ക്കുന്ന ഗൗളിയുടെ മനോഭാവമാണിതെന്നാണു് ഭവഭൂതിയുടെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹം ഉത്തരരാമചരിതത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:—"വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ ചിലർ ബുദ്ധിമാന്മാരായിരിക്കാം; ചിലർ ബുദ്ധികുറഞ്ഞവരുമായിരിക്കാം. ഗുരു ഈ രണ്ടു തരക്കാൎക്കും ഒരേനിലയിൽ വിദ്യ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. പദാൎത്ഥങ്ങൾ മണിയിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നതുപോലെ ഉപദേശിക്കപ്പെടുന്ന വിദ്യ ബുദ്ധിമാന്റെ ബുദ്ധിയിൽ തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിക്കുന്നു. മൺകട്ടയിലെന്നപോലെ മൂഢന്റെ ബുദ്ധിയിൽപ്രതിബിംബിക്കുന്നതുമില്ല". ഇതുകൊണ്ടു് അധ്യാപകന്മാരുടെ മിഥ്യാഭിമാനത്തെ ഭവഭൂതി അപഹസിക്കുകയല്ലയൊ ചെയ്യുന്നതെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മാളവികാഗ്നിമിത്രം നാടകത്തിൽ കാളിദാസനും ഈ വിഷയ

ത്തെ പരാമശിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ ശിഷ്യന്മാരെകൊണ്ടാണ് അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ യോഗ്യത നിണ്ണയിക്കേണ്ടതെന്നു രാജാവും കൗശികിയും വാദിക്കുന്നു. നായികയായ ധാരിണി അതു സമ്മതിക്കുന്നില്ല. ശിഷ്യൻ മൂഢനാണെങ്കിൽ ഗുരുവിനെ കുററം പറയാമോ എന്നാണ് അവൾ ചോദിക്കുന്നത്. വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കിൽ, ഗുരുശിഷ്യന്മാരുടെ ഒത്തൊരുമിച്ചുള്ള പരിശ്രമമാണ് വിജയത്തിന്നു കാരണം. ബുദ്ധിമാനായ ശിഷ്യന്ന് മൂഢനായ ഗുരുവും, വിദ്വാനായ ഗുരുവിന്ന് മൂഢനായ ശിഷ്യനും പ്രയോജനശൂന്യന്മാരാണ്. പരീക്ഷാവിജയത്തിന്നു അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ പരിശ്രമത്തേക്കാൾ ഒട്ടുംതന്നേ കുറയാതിരിക്കുന്നതു് വിദ്യാത്ഥികളുടെ പരിശ്രമമാണെന്നു ഖണ്ഡിതമായി പറയാം.

* * *

"മന്ദഃ കവിയശഃ പ്രാത്ഥിഗമിഷ്യാമ്യുപഹാസ്യതാം" എന്നു രഘുവംശ മഹാകവ്യത്തിൽ കാളിദാസമഹാകവി പറയുന്നതു നോക്കുക. കവിചക്രവത്തിയായ അദ്ദേഹത്തിന്നുപോലും കാവ്യനിമ്മാണവിഷയത്തിൽ അത്രഭയമാണ്. എന്തിന് ഈ മഹാകവി ഇങ്ങിനെ ഭയപ്പെടുന്നു? കാരണം മറെറാന്നുമല്ല. കാവ്യത്തിന്റെ പ്രയോജനം യശസ്സ്, അത്ഥം, ലോകവ്യവഹാരജ്ഞാനം, പാപശാന്തി, നിർവൃതി, ഉപദേശം, ഇവയാണെന്നു ആലങ്കാരികന്മാർ സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ വേണ്ടപോലെ നിവ്വഹിക്കുന്നവയായിരിക്കണം കാവ്യങ്ങൾ. ഇങ്ങിനെയുള്ള കാവ്യങ്ങൾ നിമ്മിക്കേണമെങ്കിൽ കവിക്കു് പല ഗുണങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ദൃഢമായ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം, ലോകപരിചയം, ഭാഷാവ്യുൽപത്തി, അസാധാരണമായ പ്രതിഭാവിലാസം ഇവയാണ് ഒരു കവിക്കുവേണ്ട മുഖ്യ ഗുണങ്ങൾ.

പ്രാപഞ്ചിക വസ്തുക്കളുടെ സൂക്ഷ്മതത്വങ്ങളെ ഭാവനാശക്തികൊണ്ടു കണ്ടറിഞ്ഞു താദാത്മ്യത്തോടുകൂടി പ്രതിപാദിക്കുവാൻ പാടവമുള്ള കവികളാൽ നിമ്മിക്കപ്പെടുന്ന കാവ്യങ്ങളേ കാവ്യങ്ങളാകയുള്ളു. അവയിൽ മാത്രമേ ചമൽക്കാരകാരിത്വമുണ്ടായിരിക്കയുള്ളു. ചമൽക്കാരമാണ് കാവ്യത്തിന്റെ ജീവൻ. പ്രസ്തുത ഗുണങ്ങളില്ലെങ്കിൽ കവിതയെഴുതുവാൻ പുറപ്പെടരുതു്. സഹൃദയന്മാർ അപഹസിക്കും; അനാദരിക്കും; അധിക്ഷേപിക്കും. ഇതുകൊണ്ടത്രേ കാളിദാസമഹാകവിയും കൂടി ഭയപ്പെടുന്നത്.

ഇപ്പോൾ ഇതൊക്കെ പഴംകഥകളായിപ്പോയി. കാലം കഴിയുംതോറും ലോകത്തിന്റെ ഭാഷക്കും, ഭൂഷക്കും, ഗതിക്കും, മതിക്കും വ്യതിചലനം സംഭവിക്കുന്നു. ഇന്നേത്തെ കാവ്യപ്രയോജനങ്ങൾ, "പത്രങ്ങളിൽപ്പേരുകണ്ടു പാരമുൾപ്രീതിതേടുവാൻ; പാഠ്യപുസ്തകമാക്കിച്ചു-പണമൊട്ടേറെ നേടുവാൻ; പ്രസംഗിച്ചു നടപ്പോക്കു-പാടിപ്പേരു പരത്തുവാൻ; പരിഷത്തിൽ ച്ചാടിവീണു-പത്തി പൊക്കിപ്പിടിക്കുവാൻ; പാമരാധികൃതന്മാരെപ്പുകിട്ടി പ്പാ

ഠശായയിൽ പണ്ഡിതപ്പണിപററിപ്പാൻ; പാരിൽപ്പാപം പകൎത്തുവാൻ; പരം മംഗളപത്രങ്ങൾ പലേടത്തും ലഭിക്കുവാൻ.'' എന്നു, ''ശ്രീമൽപ്രപുണ്ണാചാൎയ്യപാദർ''തൻെറ,''അഭിനവകാവ്യാദൎശ''ത്തിൽ പറഞ്ഞവയായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. പണ്ട് ഒരു കവിക്ക് മുഖ്യമായി വേണ്ടിയിരുന്നതെല്ലാം ഇന്നു് അമുഖ്യങ്ങളാണ്. ഇന്നേത്തെ കവിക്ക് പ്രധാനമായി കടലാസ്സ് വേണം, മഷിവേണം, ഇരുന്നെഴുതുവാൻ ഒരു സ്ഥലവുംവേണം. അത്രയേവേണ്ടു. കവിത പ്രസിദ്ധമാക്കുന്നതിന്നു് ഒരു മാസിക കൂടിയുണ്ടെങ്കിൽ അതിവിശേഷമായി. എളുപ്പത്തിൽ കവിയോ മഹാകവിയോ ആകാം. ''പൊട്ടിക്കാം തേങ്ങ ഭൂതേശ! മുട്ടിക്കാതെയൊരാണ്ടു ഞാൻ പൊട്ടശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കും ദുഷ്ടക്കൂട്ടം നശിക്കണേ!'' എന്നു് വെണ്മണി മഹൻ ദേവൻ പ്രാൎത്ഥിച്ച പ്രാൎത്ഥനയുടെ ഫലമായിരിക്കാം ഇന്നു് ശ്ലോകകാരന്മാരെ അധികം കാണാത്തത്.

കേരളകാളിദാസാദികളായ കാളമേഘങ്ങൾ വരണ്ടു കിടന്നിരുന്ന കേരള സാഹിത്യ ക്ഷേത്രത്തെ പദ്യവൎഷംകൊണ്ടു കുറെക്കാലം കുളൎപ്പിച്ചു. ആവൃഷ്ടി നിലച്ചപ്പോഴേക്കും ''നട്ടെല്ലില്ലാത്ത'' ''ചില ഇഴജാതികൾ'' സാഹിത്യ ഭൂമിയിൽ ഇഴയുവാൻ തുടങ്ങി. ''വ്യന്തര'' ജാതികളായ അവയുടെ വിഷശല്യം ദുൎന്നിവാരമായവിധം മൂൎച്ഛിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ സഹൃദയന്മാർ വല്ലാത്ത കുഴക്കിലായി.

* * *

അബദ്ധങ്ങളായ പദപ്രയോഗങ്ങൾ മഹാകവികളുടെ കാവ്യങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ടു്. രാമായണാദി ഇതിഹാസങ്ങളിലും ഭാഗവതാദി പുരാണങ്ങളിലും ഇവ സുലഭമായിക്കാണാം. പുരാണാദികളുടെ കൎത്താക്കന്മാർ മഹാത്മാക്കളായ ഋഷിവൎയ്യന്മാരായതുകൊണ്ടു് അവയിലുള്ള അബദ്ധപ്രയോഗങ്ങൾക്ക് ''ആൎഷത്വം'' കല്പിച്ചു് നാം അവയെ വ്യാകരണനിയമങ്ങളിൽ നിന്നു് ഒഴിച്ചു നിൎത്തുന്നു. ഋഷിവാക്യങ്ങൾക്ക് വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ബാധകങ്ങളല്ല. ഋഷികൾ ''അബദ്ധം'' പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവരേയോ അവരുടെ കൃതികളെയോ ആരുംതന്നെ അവഹേളിക്കുന്നതുമില്ല. ഇതിന്നുള്ള കാരണം കേവലം അൎത്ഥൈകനിരതന്മാരായ ഋഷികൾക്ക് ശബ്ദപ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള വിരക്തിയും ഇതരജനങ്ങൾക്ക് അവരിലുള്ള ഭക്തിയുമാണ്. കാളിദാസൻ മുതലായ മഹാകവികളുടെ കാവ്യങ്ങളിൽക്കാണുന്ന അബദ്ധപ്രയോഗങ്ങൾക്ക് അബദ്ധത്വം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ''മഹാകവിപ്രയോഗം'' എന്നു പറഞ്ഞു പണ്ഡിതന്മാർ സമാധാനിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. രസപ്രധാനന്മാരായ കവികുഞ്ജരന്മാരുടെ കൃതികളിൽ ചിലപ്പോൾ അറിഞ്ഞും അറിയാതേയും അബദ്ധപ്രയോഗം സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. അതിന്നു് അവരെ കുററം പറയുവാനും പാടില്ല. ഇതുകൊണ്ടാണ് ''കവികൾ നിരങ്കുശന്മാ''രാണെന്നു പറയുന്നതു്. ഏതു ഭാഷയിലുള്ള ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാലും

അബദ്ധപദങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ അത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കൊരു ന്യൂനതയും ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല. മലയാളസാഹിത്യത്തേ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കൃതികളിൽ അബദ്ധപ്രയോഗങ്ങൾ കുറെ അധികം കാണാം. "പൂശകൻ, കാരിയം, ശിലോകം" തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾ കേരളഭാഷയിൽ സാധാരണമല്ല. എങ്കിലും നമ്പ്യാരുടെ ഹാസ്യരസപ്രധാനങ്ങളും രസനിഷ്യന്ദികളുമായ തുള്ളലുകളിൽ ഈ "നിരങ്കുശത്വം" ഒരു ദോഷമായിട്ടു തോന്നുന്നതേ ഇല്ല. മലയാളത്തിൽ ആധുനികന്മാരായ ഗദ്യകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ അസാധുപ്രയോഗങ്ങൾ ധാരാളം പ്രചരിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. സഹൃദയന്മാർ അവയെ അപ്പപ്പോൾ നിരാകരിക്കാതിരുന്നാൽ ഭാവിയിൽ ഭാഷക്കു ദോഷങ്ങൾ പലതും സംഭവിക്കുവാനിടയുണ്ടു്. പത്രലേഖകന്മാരാണ് അസാധുപദപ്രയോഗത്തിൽ അതിനിപുണന്മാർ. അങ്ങുമിങ്ങും നോക്കാതെ തോന്നിയപോലെ പദങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചു കാണുമ്പോൾ ആശ്ചൎയ്യവും വ്യസനവും തോന്നാറുണ്ടു്. ഇതിൽ പത്രലേഖകന്മാരെ കുററം പറഞ്ഞിട്ടു കാൎയ്യമില്ല; ഇംഗ്ലീഷു പത്രങ്ങളിൽനിന്നോ മറേറാ വിവൎത്തനം ചെയ്തും, സ്വന്തമായിക്കല്പിച്ചും വേഗത്തിൽ പത്രങ്ങളിലേക്കു ലേഖനങ്ങൾ ഒരുക്കുന്നതിനിടയിൽ പദങ്ങളുടെ സാധുത്വാസാധുത്വങ്ങളെ പരിശോധിക്കുവാൻ അവൎക്കു സമയമില്ല: എന്നു ചിലർ പറയുമായിരിക്കാം. ഈ സമാധാനം ന്യായീകരിക്കാവുന്നതല്ല. വൃത്താന്തങ്ങളെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതോടുകൂടി ഭാഷക്കും സാഹിത്യത്തിന്നും ഉൽക്കൎഷമുണ്ടാക്കുന്നതു് പത്രലേഖകന്മാരുടെയും, പത്രാധിപന്മാരുടെയും കൎത്തവ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഈ വിഷയത്തിൽ പത്രലേഖകന്മാരും മററും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. സാധാരണമായി ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ചില അസാധുപദങ്ങളേ എടുത്തു കാണിക്കാം.

1. മഹൽകാൎയ്യം. മഹാന്മാരുടെകാൎയ്യം എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ ഈ പദം സാധുവാണ്. മഹത്തായ കാൎയ്യം എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ അസാധുവുമാകുന്നു. "മഹജ്ജനങ്ങൾ" എന്ന പദവും ഇതുപോലെ തന്നെ.

2. ദീൎഘായുഷ്മാൻ-ആയുഷ്മാൻ എന്ന പദം കണ്ടിട്ടായിരിക്കാം ദീൎഘായുഷ്മാൻ എന്നും പ്രയോഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങീട്ടുള്ളതു്. ദീൎഘമായ ആയുസ്സുള്ളവൻ എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ "ദീൎഘായുസ്സ്" എന്നേ പ്രയോഗിക്കാവൂ.

3. അനുഭാവം-Sympathy എന്ന ഇംഗ്ലീഷു പദത്തിന്നു് ഈ അൎത്ഥമാണ് പത്രങ്ങളിൽക്കണ്ടുവരുന്നതു്. അനുഭാവമെന്ന പദത്തിന്നു് പ്രഭാവം (Power) എന്നാണൎത്ഥം. Sympathy എന്ന വാക്കിന്നു് ആനുകൂല്യം എന്നോ ആൎദ്രത എന്നോ അൎത്ഥം പറയുന്നതു് യുക്തമായിരിക്കും.

4. വേഗത, ക്രുൎമ്മത, ജാള്യത, സാമ്യ

ത, ഔമ്മത. ഇവയിൽ "ത" പ്രത്യയം അനാവശ്യവും അനുചിതവുമാണ്. വേഗം, ക്രമ്മ, ജാള്യം, സാമ്യം, ഓമ്മഎന്നു മതി. ക്ലപ്പ് അല്ലെങ്കിൽ ക്രമ്മ എന്നാണ് നാമപദം.

5. നിബ്ബന്ധിതൻ—നിബ്ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവൻ എന്ന അത്ഥത്തിൽ "നിബ്ബദ്ധൻ" എന്നേ സാധുവാകയുള്ളു.

6. വിവാഹിത—"വിവാഹം ചെയ്യപ്പെട്ടവ"ളാകണമെങ്കിൽ "വ്യൂഢ"യാകണം.

7. സിംഹഭാഗം—ഇത് ബിലാത്തിച്ചരക്കാണ്. Lion's share എന്നതിൻെറ "കൈരളീകരണം." ഇതു വളരെ ഭംഗിയുള്ള ഒരലങ്കാരമാണ് കൈരളിക്കെന്നു ചിലരൊക്കെ ധരിച്ചു വശമായിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽകുരുത്തോലകൊണ്ടു് വള, മോതിരം, തള മുതലായ ആഭരണങ്ങളുണ്ടാക്കിയണിഞ്ഞാൽ ഒരു യുവതിക്കുണ്ടാവുന്ന സൗന്ദയ്യമാണ് ഇതിൽ കാണുന്നത്.

8. സുവൎണ്ണാവസരം--Golden opportunity എന്നതിൻെറ വിവൎത്തനം. സിംഹഭാഗത്തേക്കാറം അല്പം ഭേദം. ഈയ്യത്തകിടുകൊണ്ടുള്ള കൎണ്ണാഭരണവും അലങ്കാരമാണെന്നല്ലെ വെച്ചിരിക്കുന്നത്?

9. നിർഭാഗ്യവാൻ--ഭാഗ്യമില്ലാത്തവൻ എന്ന അത്ഥമാണ് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ "നിർഭാഗ്യൻ" എന്നു വേണം പ്രയോഗിക്കാൻ. ഭാഗ്യവാൻ എന്നു കണ്ടിട്ട് നിർഭാഗ്യവാൻ എന്നു പ്രയോഗിക്കാവുന്നതല്ല

UNIVERSITY LIBRARY MADRAS

സത്യഗീത.

“നിങ്ങളെന്താ കവിതയൊന്നുമെഴുതാത്തത്? കണ്ടില്ലേ, എത്ര യുവകവികളാണ് കണ്ടമാസികകളിലൊക്കെ കവിതയെഴുതിപ്പേരെടുക്കുന്നത്?” എന്നു എന്റെ ചങ്ങാതി എന്നോടു് പലപ്പോഴും ചോദിക്കാറുണ്ട്. അപ്പോഴൊക്കെ, “കോൽത്തേനോലേണമോരോപദമിടയിൽ നറുംപാലിൽനീരെന്നപോലെ ചേർത്തിടേണം വിശേഷിച്ചുടനതിലൊരലങ്കാരമുണ്ടായ്വരേണം! പേർത്തും ചിന്തിക്കിലർത്ഥം നിരുപമരുചി തോന്നേണമെന്നിത്ര പോന്നേ തീർത്തീടാവൂ ശ്ലോകം ശിവ! ശിവ! കവിതാരീതി വൈഷമ്യമത്രേ” എന്നു ഞാൻ സമാധാനവും പറയും. അതുകൊണ്ടൊന്നും മൂപ്പരടങ്ങുകയില്ല. “അതൊക്കെ അന്ധവിശ്വാസികളായ പഴമക്കാർക്കുള്ളതാണ്. പഠിപ്പും പരിഷ്കാരവും സിദ്ധിച്ച ഇക്കാലത്തെ കവികൾക്ക് ഈ “ശ്ലോക” സിദ്ധാന്തങ്ങളൊന്നും ബാധകമല്ല. ഭാഷായോഷ സ്വതന്ത്രയാണ്. അവളിപ്പോൾ, “മഞ്ജരീകാകളീകേകാവഞ്ചിയന്നനടാദി”കളിലാണ് വിഹരിക്കുന്നത്. പഴയ “നിയമശൃംഖലകളെപ്പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞ് ഭാഷാകവിത നൂതനപഥത്തിൽക്കൂടി പ്രയാണമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. പുതു പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ നിയമങ്ങൾക്കൊന്നും അത്രവിലയില്ല” എന്നും മററും ചങ്ങാതി പിന്നേയും വാദിക്കും. എന്തിനുപറയുന്നു; എനിക്കും കവിതഭ്രാന്ത് കടന്നുകൂടിയെന്നേ പറയേണ്ടു. അന്യന്മാർക്കുപകാരമില്ലെങ്കിലും ഉപദ്രവംകൂടാതെ കഴിക്കണമെന്നുവെച്ച് മിണ്ടാതിരിക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. പുതുപ്രസ്ഥാനത്തെപ്പററി ചങ്ങാതി പ്രസംഗിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ, എന്റെ ഇതുവരെയുള്ള അഭിപ്രായം തെററാണെന്നും, കവിതയെഴുതിപ്പേരെടുക്കുകതന്നെ വേണമെന്നും എനിക്കും തോന്നിത്തുടങ്ങി. അതിന്നുവേണ്ട കരുക്കളെല്ലാം സ്നേഹിതൻ ഉപദേശിച്ചു തരുകയുംചെയ്തു.

ഖണ്ഡകാവ്യകാലമായ ഈ ഇരുപതാംനൂററാണ്ടിൽ എന്റെ ഈ സത്യഗീതക്ക് സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ ഒരു നല്ല സ്ഥാനംകിട്ടുമെന്നു എനിക്കു നല്ല ഉറപ്പുണ്ട്.

അമ്മേ, ഭഗവതി, ചെമ്മേഭവതിയെ-
ന്നമ്മിഞ്ഞ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കേകിടാഞ്ഞൂ?
പൂമണിത്തുമണം നീളെനിറക്കുന്ന
വാർതെന്നൽവാനത്തിൽ വീശിടുമ്പോൾ
തങ്കക്കസവുകൾകൊണ്ടു കതിരവൻ

മങ്കമാർ പൂമ്പട്ടുപൂശിടുമ്പോഠം
കമ്മകുശലരാം ധമ്മഭടന്മാക്ക്
നമ്മവിനോദങ്ങളെത്ര തുച്ഛം!!
വാരാശിതന്നിലും വാർമഴവില്ലിലും
വാരിളം പൈതൽതൻ കൊഞ്ചലിലും
എങ്ങുമേ സ്വാതന്ത്ര്യസംഗീത-മല്ലല്ല,
സത്യത്തിൻസൗരഭ്യ—മല്ലോകാൺമൂ;
അമ്മേ, ഭഗതി, ചെമ്മേഭവതിയെ—
ന്തമ്മിഞ്ഞ കുഞ്ഞുങ്ങഠംക്കേകിടാഞ്ഞൂ?
ദിവ്യമാം പ്രേമത്തിൻ നിശ്ശബ്ദഗീതത്തിൽ
കാവ്യത്തിൻ കൗശലംകാണ്മതാമോ?
ചേലുററചെഞ്ചൊടിച്ചെഞ്ചായച്ചഞ്ചയിൽ
പാലുററം പാൽമൊഴിപാത്തിടാമോ?
പാഴ്മണ്ണിൽപ്പാവങ്ങഠം തൂവിയപ്പേററവേ
വെണ്മേടപുഞ്ചിരി തൂകിടാവൂ!!
ജീവിതാദ്ധ്യായത്തിൽത്തങ്കമഷികൊണ്ടു
വിഞ്ചെടൊരഞ്ചാറു കീറുകയായ്
ഹാഹാ!ഹൃദയത്തിൻതന്ത്രികഠം-നല്കുളി-
ഗ്രഹങ്ങഠം*-വെൽവേററു വേൽവൂതാക!!!
അമ്മേ, ഭഗവതി, ചെമ്മേഭവതിയെ-
ന്തമ്മിഞ്ഞ കുഞ്ഞുങ്ങഠംക്കേകിടാഞ്ഞൂ?

ഡി. ആർ.

---

* കുളിഗ്രഹങ്ങഠം=സഹൃദയഹൃദയാഹ്ളാദകങ്ങളായ ആശയവിശേഷങ്ങഠം.

The Zamorin's place in the history of Kerala.

(K. V. Krishna Ayyar, M. A., L. T.)

The Zamorin has secured a permanent place in the history of the world by the epoch-making event of the arrival of Vasco da Gama at Calicut. His coming to Calicut was not fortuitous. His was not the forced landing of a mariner exposed to a thousand risks in an unknown sea. It was the crowning event in the history of the Portuguese maritime exploration. Stung by jealousy at the sight of the Venetians and the Genoaese growing rich by the transport of the spices and luxuries of the east across the Mediterranean, goaded by the crusader's zeal against the Muhammadans, whose prosperity depended on their carrying trade with the Mediterranean ports, and led on by the hope of making an alliance with the Christian state of Prester John, about whom vague traditions had floated across to Portugal, the Portuguese kings began to send out ships to discover an all-sea route, and, in consequence, according to the ideas of the time, an all-Portuguese route to India. The African coast as far as the Senegal was first explored ; then the Cape was rounded; and, at last, the Arabian Sea was crossed and a landing effected at Calicut. After an interval of over ten centuries the ancient connexion between Europe and India was thus resumed.

Da Gama came to Calicut not because he was ignorant of the existence of other states in India. Some of these were even greater in extent than the kingdom of Calicut. There was Guzerat, ruled by Bahadur Shah, who was ambitious enough to question the title of the son of Babur to the throne of Delhi. It was a Guzerati guide who brought the tiny fleet of Vasco da Gama to Calicut. If the Sultan of Melinde had not told him about the kingdoms of the west coast, patriotism and community of religion would have made the Konkani pilot praise his own native land and the Muhammadan kingdoms of Ahmadnagar and Bijapur. To the south of Bijapur lay the empire of Vijayanagar, which comprised a large part of Kanara both north and south. Da Gama's destination was none of these countries.

His objective was Calicut, because it was the centre of the spice trade and the trade with the west. Thither came the ships of Manzi or China, bringing their merchandise to exchange for the goods which the ships of Egypt and Arabia Felix brought from the west. Calicut was more than a half-way house in the trade between the east and the west. It was a clearing house also.

Calicut owed her position as the greatest mart of the trade with Europe to the Zamorin. It is very doubtful whether Calicut was even a village at all when it came into his possession. The earliest traditions about the place indicate that it was a piece of uninhabited strand. Its very name confirms it. Either it was the home of the fowl, perhaps wild fowl, which a literal interpretation of *Kozhikkodu* gives us, or it was a very small village, as small as a hencoop. There was nothing to recommend it against Quilon, Cranganore or Ely, all of them flourishing when Marco Polo visited them in the 13th century. It was not like Cranganur, the seat of the imperial Cheras, the emporium of the Indo-Roman trade in the first two

centuries of the Christian era. It was not the site of any one of the original mosques which the pioneers of Islam planted in Kerala. Further, it could not boast of greater natural facilities than any of these ancient ports. Yet, in the course of two centuries, Calicut, with no political or religious traditions and with no better natural advantages to attract foreign merchants, outstripped them all and became the entrepot of the Indo-European trade.

This was due to the policy of the Zamorin. The secret by which a barren site was converted into a flourishing town seems very simple to us now. In those days it was a very rare virtue in kings. It was nothing but honesty and regard for others. The stories of Ambaresan Chetty, the Muscat brothers and the Muttans may be dismissed as fanciful. But we have the sober narratives of of Marco Polo, Ibn Batuta, Abdur Razaak and other foreigners to bear testimony to the fact that in Calicut alone ships not bound for it safe against molestation. In other parts of western India ships compelled to put in at a port which was not their destination were treated as wrecks or *adinnya urukkal*, and confiscated by the chief or plundered by the people. "You must know", says Marco Polo, "if any ship enters their estuary and anchors there, having been bound for some other port, they seize her and plunder the cargo. For they say, 'you are bound for somewhere else, and 'tis' God has sent you hither to us, so we have a right to all your goods." Abdur Razaak says, "But at Calicut every ship, whatever place it may come from, or wherever it may be bound, whenever it puts into this port, is treated like other vessels and has no trouble of any kind to put up with." Foreigners visiting the country were welcomed and treated as state-guests. The honour done to Vasco da Gama made him exclaim "They little think in Portugal how well we are received here!" Throughout their stay at Calicut the Portuguese felt so safe that they went backwards and forwards on their own private business "as if they were in their own country.". The stories of ill-treatment with which da Gama and Cabral regaled their sovereign were pure inventions to cover their monstrous outrages at Calicut and elsewhere in the Zamorin's dominions.

The history of Kerala falls into three well marked divisions. The first period ends with three events, independent of one another but more or less synchronous. These were the abdication of Cheraman Perumal and the consequent disruption of his empire, the defeat of Buddhism and the revival of Hinduism by Sankaracharya and the founding of the *Kollam andu*. The second period is marked by the struggle for supremacy among the kingdoms of Kerala. The third period begins with the invasion of Haidar in 1766, which put an end to their independence.

The second period which lasted from the beginning of the ninth century to 1766 was dominated throughout by the Zamorin. The history of this period is mainly the story of his successful wars against his neighbours and rivals. In 1498, when Vasco da Gama came to Calicut, his empire extended from Kannetti in the present Travancore State in the south to Turasseri in the north, from the Arabian Sea in the west to the Palghat gap in the east. Of the thirteen, if we exclude Ernad twelve, major kingdoms into which the empire of Cheraman Perumal broke up, only four were independent. These were Venad, Kolatunad, Kottayam and Valluvanad. Even these had been made to feel his might. Sometime in the fourteenth century the Zamorin led an army against the Venad Adigal by way of Kartikappalli and stopped his advance only when the Adigal came and submitted to him. The Kolatiri was compelled to divest himself of northern Kollam, which was annexed by the Zamorin, and Nileswaram, which

was settled upon a *tampuratti* of the Zamorin's family, whom a Kolatiri prince had abducted from Calicut. As a first step against Kottayam Kurumbiathiri or the Rajah of Kurumbranad was taken into alliance. Though nearer home the Vellatri or the Valluvanad Rajah maintained a determined resistance, it was becoming clear that he could not hold out long. For, every war he waged with the Zamorin served only to bring his enemy nearer and nearer his capital.

It was at this juncture in the affairs of Kerala, when every circumstance seemed to faretell a union of all its princes and chiefs under the Zamorin, that the Postuguese appeared on the scene. They were not satisfied with the freedom of trade which the Zamorin most willingly granted. They demanded the most-favoured-nation treatment and the entire exclusion of the Moplahs from the trade of Calicut, which he most justly refused. Thereupon, they bombarded Calicut and proceeded to Cochin. The Cochin Rajah, who was a vassal of the Zamorin, in a last desperate effort to regain his independence, forgot his allegiance to him, and took the Portuguese by the hand and concluded a defensive and offensive alliance with them.

From this treason of the Cochin Rajah began the ills of Kerala. It put a stop to the progress of the Zamorin, who would otherwise have succeeded to the place of the Perumals, and introduced a new element in the politics of Kerala, which undermined all that was best and noble among the Nayar aristocracy. The Cochin Rajah himself was the first to suffer. He had to eat the humble pie. He had to accept the humiliating conditions which Vasco da Gama thrust upon him in 1502. The ancient rule of succession was altered by Almeida in 1506. In fact he had to dance to their tune. He found to his mortification that in making himself independent of the Zamorin he had succeeded only in placing the more intolerable yoke of the Portuguese on his neck. The treatment meted out by the Dutch, who took their place, was still more galling. They fixed his budget, controlled his treasury, appointed his chief officers, and usurped not only his functions but those of the Paliyat Accan also. All those who entered into alliance with the Portuguese and the Dutch had to suffer more or less.

What was infinitely worse, the old standards of morality and conduct, which had regulated the relations between kings gave way to the new principles introduced by the foreigners. The guiding motto of the Portuguese and the Dutch was *divide et impera*, divide and rule, not unknown in India before, but never reduced to a settled maxim of statecraft. It not only demoralised the princes of Kerala by setting one prince against another but by sowing the seeds of domestic discord effectively prevented combined action.

The importance of the Nayar militia began to decline from the day the Portuguese landed at Cochin. The Calicut Nayars might carry fire and sword into the Cochin Rajah's territory, but the Cochin Rajah could snap his fingers at the Zamorin, thanks to the protection of the Portuguese navy. The ancient custom of *Pada-kurikkal* or naming the day of battle fell into disuse. The last occasion when it was done was in 1504 when the Zamorin, according to the traditional mode of warfare, informed Pacheco, the Portuguese Captain, of the day on which he intended to deliver his attack. The date is significant : not more than three years had elapsed since the alliance between Cochin and the Portuguese. Night attacks and surprises became more and more common, pitched battles rarer and rarer. Walls and ditches began to play a more and more important part in defensive warfare. The sword and the shield no longer decided the fate of battles. The fortunes of the day came to rest with fire-arms.

It is the peculiar glory of the Zamorin that for over two centuries and a half he

maintained a successful resistance against these foreigners and their ways, though,as time went on, he was compelled to smite the adversary with his own weapon. But for the Cochin Rajah the Portuguese would never have obtained a footing in Kerala, not to speak of a base of operations. In spite of the help rendered by Cochin, the hostility of the Zamorin—his frequent invasions by land and the long guerrilla warfare on the sea which paralysed the Portuguese trade as much as it did the Moorish trade—compelled them to shift their headquarters to distant Goa. Even when circumstances forced him to make peace with them he kept them within bounds. He drove them out of Calicut in 1525 and destroyed their fort at Chaliyam in 1571. The Dutch never seriously thought of measuring their strength with the Zamorin. The burghers of Amsterdam shaped their policy according to the principles of the counting house. The warfare with the Dutch was confined to the Chetwai frontier, and the Zamorin on the whole had the best of it.

This was not the only service rendered by the Zamorin to Kerala. Once in every twelve years he used to hold a grand festival at Tirunavay, lasting for thirty days. It was called the *Mamamkam*, for it was the festival of the *Maha-Magha* year of the lesser Jovian Cycle. The last of these festivals was held in 1755. These festivals were to Kerala what the Olympian and the Pythian festivals had been to ancient Greece. It brought together the people of Kerala from its most distant parts and impressed upon them the essential unity of their culture and institutions. All the chiefs of Kerala, with the exception of the Vellatri, attended the festival in person or through their representatives, either as honoured guests or feudatories. The vast concourse of people attracted merchants from all parts of India. Their booths were pitched on the sandy riverbed. So crowded were they, says the poet, that the river seemed completely filled up. The *Mamamkam* was however more than a fair. It was also in the nature of an exhibition of the arts and industries, of all that was worth seeing and noble in Kerala. In one part of the vast plain, stretching from the Edakkulam railway station as far as the river, Nayar youths performed blood-curdling feats with the stick and the sword. In another part, acrobats, tumblers, rope-dancers and pole-dancers exhibited their skill. On one side, went on *Ramanattams* and *Krishnattams*, and the *Chakkyars* and *Patakas* amused their audience by their interesting stories. In one place, could be heard the *Krishnabhaktas* expounding the *Bhagavatham*. In another place, pandits and philosophers were engaged in literary contests amongst themselves or with the learned from Chola and Pandya. In short, no other institution in Kerala served to inspire the Malayalee with love and respect for his motherland and her culture and traditions as the *Mamamkam*.

In the literary history of Kerala also the Zamorin holds a very important place. The annual *Pattathanams* held in the Tali temple acted as an incentive to men of letters as the *Sadas* held by Janaka of Videha had done in ancient days or the Nobel prize does to-day. For seven days, beginning with the asterism of *Revati* in the Malayalam month of *Tulam*, competitions were held in (1) *Bhattam* or the Mimamsa as expounded by Kumarila Bhatta, (2) *Prabhakaram* or the Mimamsa as interpreted by his disciple, Prabhakaran Nambudiri, (3) *Vyakaranam* or grammar, and (4) *Vedanta* as established by Sankara. Forty eight prizes were awarded, each consisting of a purse containing 96½ *fanams*. Special prizes were also awarded for proficiency in Malayalam. The prize-winners were thenceforth known as *Bhattathiris*. This is not the place to describe how the *Pattathanam* has enriched Sanskrit literature. The aspirants had to pass through the most rigorous tests. Even Melpattur Narayana Bhattathiri, the author of the *Narayaniyam*, had to go disappointed for twelve years,

and it was only with very great reluctance that the committee of *Bhattas*, who acted as judges, declared him eligible at the end!

It is not possible to estimate the contribution of the Zamorin to the history of architecture. The materials for it are at present lacking. No proper archaeological or epigraphic survey of the district has yet been conducted. The records of the temples have yet to be made available for purposes of history. When these are done the indebtedness of Kerala to the Zamorin in this respect also will stand fully revealed.

ON EDUCATION.

"The training by which the current and expression of will are brought under control and become faithful is called Education.

We want that education by which character is formed, strength of mind is increased, the intellect is expanded and by which one can stand on one's own feet.

The ideal of all education, all training, should be man-making.

What we need. you know, is to study different branches of knowledge that is our own and with it the English language and Western Science ; we need technical education and all else which may develop the industries, so that men, instead of seeking for service, may earn enough to provide for themselves and save something against a rainy day."

—*Swami Vivekananda.*

ചേരാത്ത ചേൎച്ച.

(വി. ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻനായർ, ബി. ഏ.)

ആനനപത്മം പ്രഫുല്ലമായില്ലവൾ
ക്കാനന്ദബാഷ്പം പൊഴിഞ്ഞുമില്ല.
കോൾമയിർക്കൊണ്ടതില്ലോമനപ്പൂവൽമെയ്
സീമവിട്ടുള്ളം തുടിച്ചുമില്ല,
ഉററവരേവരുമുത്സാഹമാൎന്നുള,
വററകൗതൂഹലം പൂണ്ടിരിയ്ക്കേ,
ചെററതിലൊന്നിലും ചേരാതിത്തയ്യലാ
ളൊററയ്ക്കിരിപ്പതെന്തിപ്രകാരം?
നൂതനമായോരുപയമവാൎത്തയാൽ
ജാതമായ്ത്തീൎന്ന വല്ലായ്മകൊണ്ടോ
ഏവമേകാന്തമുപാശ്രയിക്കുന്നതീ
യൗവനശ്രീജയ വൈജയന്തി?

II

ജാതകച്ചേൎച്ചയതിശയമാണഭി
ജാതനാണാമണവാളനേററം;
പ്രായംകുറച്ചു കവിയുമെന്നുണ്ടഭി
പ്രായംചിലൎക്കതു മോഹമാത്രം!
കാണില്ലദോഷമൊന്നുമുള്ളതതിഗുണ
ശ്രേണിയിലെന്നല്ലോ ലോകതത്വം.
കാരണവൎക്കുപിഴക്കുമോയുക്തി? നി-
ഷ്കാരണമാണിതിൽ വൈമനസ്യം.
ഭാഗധേയത്തിനാലാഗതമായൊരീ
യോഗമാരാദരിക്കാതിരിക്കും?

III

കന്യകയിപ്പോൾ ഗൃഹിണിയായ്, ഗാൎഹസ്ഥ്യ
ജന്യമാമുത്തരവാദമേന്തി,
ധന്യതയെന്നിയേ, വീട്ടിൽ മെരുങ്ങിയ
വന്യഹരിണികണക്കു വാണാൾ.
"നിത്യത്"ക്കേതുമൊരന്തലി,ല്ലെത്രയോ
ഭൃത്യരുണ്ടെന്തിനു മൃദ്യതരായ്-
താൎത്തയ്യലാൾക്കു മസൂയ ചേൎത്തീടുന്ന
കാൎത്തസ്വരമണിഭൂഷണങ്ങൾ,
നേൎത്തകസവണിച്ചേലകൾ, മോടിയിൽ
തീൎത്തകുരുന്നൊളിക്കഞ്ചുകങ്ങൾ,
എന്നുവേണ്ടംഗനയാകിൽ വേണ്ടുന്നതാ
മൊന്നു മസ്സുന്ദരിക്കില്ലാതില്ലാ.
ഏവമനോപമരൂപമനോജ്ഞക
ശ്രീവളൎന്നോരിളം യൗവനത്തിൽ
സാധിതസൎവ്വമനോരഥയാമവൾ-
ക്കാധിയോ—ദൈവമേ! ശാന്തംപാപം!

IV

ലോകമേ! താവകാലോകനപാടവം
സ്തോകമാണെത്രയുമില്ലവാദം.
സ്വീകരിക്കുന്നു നീ ബാഹ്യമായ്ക്കാണുന്ന
താകവേ കേവല തത്വമെന്നായ്.
ചാരത്താൽമൂടിയ ചെങ്കനൽക്കട്ടയിൽ
നീരത്തിൻ ശൈത്യം നീ കണ്ടിടുന്നു!
മിന്നുന്നതൊക്കെയും പൊന്നെന്നു കാണ്മാനേ
നിന്നുടെ കണ്ണിന്നു കാഴ്ചയുള്ളു.
പൂശലിൻമോടിപ്പകിട്ടിൽ മോഹിച്ചു നീ
യാശയമെന്തെന്നാരായുന്നില്ല.

ജീവിതദീപം പട്ടതിരിക്കത്തുമ്പോ-
ളാവിതതദ്യുതിഭദ്രമെന്നായ്
ഹാ; വിശ്വസിപ്പൂ നീ നിശ്ശങ്കം, മാസന്ന
ഭാവിയിലെഗ്ഗതിയോത്തിടാതെ!

V

ഭൗതികഭ്രുതിയാൽ മാത്രമിജ്ജീവിതം
പ്രീതിസമ്പൂണ്ണമായ്ത്തീരുകില്ലാ.
സ്വാന്തമശാന്തതയാന്ന്വഴന്നീടുമ്പോൾ
ധ്വാന്തമയം ജഗത്താകമാനം!
ഈമാരിക്കാറണിക്കുന്തലാൾ കാഴ്ചയിൽ
പൂമാതിൻരണ്ടാം പിറപ്പായ്ത്തോന്നാം,
സൗഭാഗ്യസൗമനസ്യാദിഗുണങ്ങളാൽ-
ഹാ! ഭാഗ്യശാലിനിയല്ല പക്ഷേ.

VI

പ്രേമോപജീവിയാം സ്ത്രീഹൃദയത്തിനെ
വ്യാമോഹാധീനരായ് മാനവന്മാർ
പാരവശ്യത്തിലാഴ്ത്തീടുന്നു നിർഭരം
ക്രൂരമാം പ്രാചീനാചാരമുഷ്ക്കാൽ.
സ്ത്രീജനം സ്വാതന്ത്ര്യമഹിപ്പതില്ലെന്നാ
വ്യാജത്താൽ ജ്ഞാനികളായ കൂട്ടർ
ചേരാത്ത ചേച്ചയാൽ ബന്ധിച്ചദാമ്പത്യ
കാരാഗാരത്തിൽ കല്യാണിമാരെ
മർദ്ദനംചെയ്കയാണല്ലോ നിരന്തരം
നിർദ്ദയം മാമൂലിൻമാററിത്തത്താൽ.
എത്രപവിത്രമാണാഗൃഹസ്ഥാശ്രമ-
മെത്രപവിത്രം വിവാഹബന്ധം!
ഉച്ചമാമായതിൻ നിസ്തുലാദശത്തെ
ക്കച്ചവടച്ചരക്കെന്ന മട്ടിൽ
വിക്രയംചെയ്വൂദായാദസമുദായ
മക്രമമെന്തിതിന്നീതേയുള്ളൂ!
ആവിധമുള്ളൊരവസ്ഥയാണീയിളം
പൂവിന്നകം കരളുന്നകഷ്ടം!
പ്രേമപിപാസാപയ്യാകുലമാകയാൽ
ഹാ! മരുപ്രായമവൾക്കുജന്മം.
ലൗകികദൃഷ്ടിയിലെന്നും സനാഥയെ
ന്നാകിലും തീരെയനാഥപാവം!-
താലിചാത്തിച്ച പുരുഷനിൽ പ്രശ്രയ-
ശാലിനിയാണവളേതു നാളും-
തൽപരിചയ്യയിലല്പവും തെററാതെ
തൽപരയാണവളസ്ത ശങ്കം.

രാജാമാനവേദൻ രാജാ അവർകൾ.

(സാമൂതിരിപ്പാട്ടുന്ന്.)

[സാമൂതിരികോളേജുമാസികയുടെമാച്ച് ലക്കത്തിൽ ശ്രീമാൻ എം. പി. ശിവദാസമേനോൻ അവർകൾ എം. ഏ. എഴുതിയതിൽനിന്നെടുത്തതു്.]

ആദ്യത്തെ പബ്ളിക്ക സർവീസ് കമിഷൻ മദിരാശി വന്ന് അന്വേഷണം നടത്തിയ അവസരത്തിൽ ഇന്ത്യക്കാർ ജാത്യാ തന്നെ കാര്യപ്രാപ്തി കുറഞ്ഞവരും വിശ്വാസയോഗ്യതയില്ലാത്തവരു മാണെന്ന് അന്നത്തെ പ്രായം ചെന്ന ചില സിവിലിയൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ (സായിപ്പുമാർ) പറകയുണ്ടായി. അതിന്നുത്തരമായി ഉടനെതന്നെ മഹാനായ ഗോപാലകൃഷ്ണഗോഖലെ അവർകൾ സ്വഭാവസ്ഥൈര്യംകൊണ്ടും കാര്യശേഷികൊണ്ടും ചിഹ്നിതമാംവണ്ണം ജീവിതവും ഉദ്യോഗവും നടത്തുന്ന കുറെ ഉയന്നതരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഒരു നാമമാല നിവൃത്തികാട്ടുക ഉണ്ടായി. ആ മാന്യനാമാവലിയിലെ ആദ്യത്തെപ്പേർ രാജഃ മാനവേദൻ രാജാവിൻെറതായിരുന്നു.

നാട്ടുകാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെല്ലാം മഹാന്മാരും ഗുണവാന്മാരുമാണെന്നാണ് ഗോഖലയുടെ വിവക്ഷയെങ്കിൽ അങ്ങിനെയൊരു പട്ടിക തിരഞ്ഞുണ്ടാക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആന്തരം വാസ്തവത്തിൽ ഇതാകുന്നു. അപ്പോഴത്തെ വാദത്തിൽപ്പെട്ട സംഗതി ജാതിസംബന്ധമായിട്ടുള്ള ഒന്നല്ല; നല്ല കാര്യപ്രാപ്തിയും സ്വഭാവസ്ഥൈര്യവുമുള്ള ആളുകൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലുള്ളതുപോലെ തന്നെ ഇന്ത്യയിലുമുണ്ട്; പരിതസ്ഥിതി അനുകൂലമാണെങ്കിൽ അങ്ങിനെയുള്ളവർ ഉൽകൃഷ്ടമായ ഉദ്യോഗങ്ങളേ ഉൽകൃഷ്ടമാംവണ്ണം ഭരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം; കുറെ ഭേദക്കാരായ ആംഗ്ലോസാക്സൺ ജാതിക്കാരെ ലോകത്തിലാകപ്പാടെ ഇത്ര വലിയൊരുശക്തിയാക്കിത്തീത്തിട്ടുള്ള ആ ജ്ഞാനശക്തിയും മാനനിഷ്ഠയും ഈ നാട്ടുകാരും പ്രദശിപ്പിക്കയും ചെയ്യും എന്നൊക്കെയാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിവക്ഷ. ഈ അത്ഥത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ ഗോഖലെ അന്നു പറഞ്ഞ വാക്ക് കേവലം ഒരു "ഭംഗി" പറയൽ അല്ല, വളരെ പ്രസ്പഷ്ടമായിട്ടുള്ളൊരു ഗുണശ്ലാഘ തന്നെയാകുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല അതികൎശ്കങ്ങളായ സർവ്വീസ്സു നിയമങ്ങളുടെ ബന്ധനത്തിൽപ്പെട്ടു തനിക്കിഷ്ടംപോലെ ലോകഹിതം ചെയ്വാൻ സാധിക്കാതെ വലയുന്ന ഒരാളെപ്പററി മര്യാദക്കുള്ളൊരു അനുമോദനവുമാകുന്നു.

ഗോഖലെ വെറുതെ സേവക്കു വേണ്ടി വല്ലതും പറഞ്ഞുനടത്തുന്ന ഒരാളായിരുന്നില്ല. സത്യത്തിൻെറ കാര്യം വരുമ്പോൾ

അദ്ദേഹത്തിന്നു മുഖം നോക്കായ്ക കുറെ ഏറെത്തന്നേയാണ്. മനുഷ്യരെപ്പററി ഗുണദോഷം പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു ദയയില്ലായ്കയും കുറെ ഏറേയാണ്. അദ്ദേഹം ഇക്കായ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ലവലേശം അധികമായിട്ടില്ലെന്നു സാമൂതിരിപ്പാടു തമ്പുരാൻ അവർകളെ അറിയുവാൻ സംഗതിവന്നിട്ടുള്ളവരെല്ലാം വേഗത്തിൽ സമ്മതിക്കയും ചെയ്യും. ഞങ്ങളുടെ കായ്യം പറകയാണെങ്കിൽ ഇത്ര ദോഷം കുറഞ്ഞിട്ടും വൈശിഷ്യമേറീട്ടുമുള്ളൊരു ജീവിതത്തെപ്പററി വല്ല ഗുണദോഷവും പറയുന്നതു തന്നെ ഞങ്ങളുടെ ഒരു കഥയില്ലായ്മയായിത്തീരുന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങളിവിടെച്ചെയ്യുവാൻ ഭാവിക്കുന്നതു തമ്പുരാനവർകളുടെ ബഹുമുഖവും രസകരവുമായ ചരിത്രത്തിൻെറ കുറെ അപൂണ്ണമായ ഒരു വിവരം കൊടുക്കുക മാത്രമാകുന്നു.

ക്രിസ്താബ്ദം 1855-ാമാണ്ടു വഷാരംഭദിവസം കോട്ടക്കൽവെച്ചാണ് തമ്പുരാൻ ജനിച്ചത്. ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ അവിടുത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി യോഗ്യരായ ഗുരുനാഥന്മാരുടെ വശം ഏല്പിക്കുകയും അവർ അവിടുത്തെ പഴയ മട്ടിൽ സംസ്കൃതവും മലയാളവും കുറെ അഭ്യസിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. അതിൻെറ ശേഷം കോവിലകത്തുതന്നെ വെച്ചു അവിടുത്തെ കുറെ ഇംഗ്ലീഷും പഠിപ്പിച്ചു. അതിൻെറ ശേഷമാണ് കോഴിക്കോട്ടു വന്നു സ്കൂൾ പഠിപ്പുതുടങ്ങിയത്. ഇവിടെവെച്ചു മട്രിക്കുലേഷൻ പാസ്സായതിൻെറ ശേഷം എഫ്. എ.—ക്കു പഠിക്കുവാൻ വേണ്ടി കുംഭകോണം കോളേജിൽ ചെന്നുചേന്നു. പിന്നെ അവിടെനിന്നു മദിരാശിക്കും പോയി. പ്രസിഡൻസി കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് അവിടേക്ക് എൽഫിൻസ്റ്റൺ സ്കോളർഷിപ്പു കിട്ടീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെവെച്ചാണ് ബി. എ. പാസ്സായതു്. പഠിപ്പുകഴിഞ്ഞു തറവാട്ടിൽ മടങ്ങി എത്തിയ ഉടനെ സാധാരണ ചെറുപ്പക്കാരായ തമ്പുരാക്കന്മാരെപ്പോലെ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയുമില്ലാതെ മടിയനായി കാലം കഴിക്കുന്നതു യുക്തമല്ലെന്ന് അവിടുന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും നേരെവന്നീ (സാമൂതിരി) കോളേജിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേരുകയുംചെയ്തു. അന്നീ കോളേജിന്നു കേരളവിദ്യാശാല എന്നായിരുന്നു പേർ. ഈ രാജസ്വരൂപത്തിലെ മെമ്പ്രമാരുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു ആദ്യം ലോകസേവക്കു തുനിഞ്ഞു പുറപ്പെട്ട ആൾ അവിടുന്നായിരുന്നു. 1880-ൽ അവിടുന്നു അദ്ധ്യാപകപ്രവൃത്തിവിട്ടു സ്റ്റാററ്യൂട്ടറി സിവിൽ സവ്വീസ്സിൽ ഒരുദ്യോഗം സ്വീകരിച്ചു. ആദ്യം അവിടുത്തെ തെക്കൻ കർണ്ണാടകത്തിൽ ഒരു അസിസ്റ്റാൻറു കലക്ടരായിട്ടാണ് നിശ്ചയിച്ചതു്. ആ സവ്വീസ്സിലേക്കാദ്യം തിരഞ്ഞെടുത്തതവിടുത്തെയാണ്. പിന്നീട് അതിൽ വേറെയും യോഗ്യന്മാർ പലരുമുണ്ടായി. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ കൂട്ടത്തിൽ അവിടുന്നുമാത്രമെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുള്ളു. കലക്ടരും ഡിസ്ത്രിക്റ്റ് മജിസ്ത്രേട്ടുമായി അവിടുന്നുപല ജില്ലകളിലും

ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. റവന്യൂ വകുപ്പിൽ അവിട്ടന്നാകെ ഒരു പതിന്നാലുകൊല്ലമാണിരുന്നിരിക്കുന്നതു്. 1896ൽ അവിടുത്തെ വടക്കൻ ആർക്കാട്ടിൽ ഡിസ്ത്രിക്ട് ജഡ്ജിയായി നിശ്ചയിച്ചു. ഈ ഉദ്യോഗത്തിൽ അവിടെത്തന്നെ യാതൊരു മുടക്കവുംകൂടാതെ ഏകദേശം ഒരു പതിനഞ്ചുകൊല്ലം അവിട്ടന്നിരിക്കയുംചെയ്തു. ഇതു് സർവീസ്സുകാരുടെകൂട്ടത്തിൽ അത്ഭുതപൂർവ്വമായിട്ടുള്ളൊരു സംഗതിയാകുന്നു. 1911-ൽ അവിടുന്നു് ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പെൻഷൻ വാങ്ങിപ്പിരിയുകയുംചെയ്തു.

അതിന്നുശേഷം അവിടുന്നുതൻെറ കോവിലകം കാര്യംകയ്യേററു. കുറെക്കാലമായി ആ കോവിലകത്തിൻെറ കാര്യം വളരെ പരുങ്ങലിലായിരുന്നു. വളരെപ്പരന്നും അവിടവിടെയായും കിടക്കുന്ന ഭൂസ്വത്തിൻെറ ഭരണകാര്യം മലബാറിലെ ഭൂമിയുടമസ്ഥന്മാൎക്ക് അത്യന്തം ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതാകുന്നു. കുടിയാന്മാരുടെ ഉപേക്ഷ, കാര്യസ്ഥന്മാരുടെ അവിശ്വാസ്യത, സാർവ്വത്രികമായ വ്യവഹാരം ഇതുകളെക്കൊണ്ടുതന്നെ വരവുള്ളതെല്ലാം ചിലവായിക്കഴിയും. പഴകി ത്തുരുമ്പുപിടിച്ചതും അധികം ചിലവുള്ളതുമായ ചിട്ടകളെക്കൊണ്ടീവക ദോഷത്തിന്ന കുറെക്കൂടി മൂർച്ഛയുംകൂട്ടും. അതുകൊണ്ട് പുതിയ രീതിയിൽ നല്ല നിഷ്കൎഷമുള്ളൊരു മാനേജ്മെൻറു മാത്രമെ അതിനൊരു പ്രതിവിധിയുള്ളു. ഈ നിലയിലാണ് തമ്പുരാനവർകൾ ആ ഭാരം കയ്യേററു നല്ല ചിട്ടയിലും തോതിലും കാര്യം നോക്കിത്തുടങ്ങിയതു്. അവിടുത്തെ വാസനകൊണ്ടവിടുന്ന് കേടിന്ന ദിക്കിലാണെന്നു വേഗം കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രതിവിധിചെയ്തു തുടങ്ങി. അനാവശ്യമായി ഇടയിൽ കടന്നുചാടുന്ന ദുസ്സാമൎത്ഥ്യക്കാരെയെല്ലാം ഒന്നായി അകററിക്കളഞ്ഞു. സേവപറയുന്ന സമ്പ്രദായം തീരെനിറുത്തി. എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം രേഖാമൂലം അറിയിച്ചു കൊള്ളണമെന്നുവെച്ചു. സകല കാൎയ്യവും അതാതിൻെറ ലക്ഷ്യങ്ങളെല്ലാം നോക്കി തീൎച്ചപ്പെടുത്തുകയെന്നും വെച്ചു. കുടിയാന്മാർ കോവിലകത്തിൻെറ പടിക്കൽച്ചെന്നുഭജിച്ചു തങ്ങളെയും കോവിലകത്തേയും ഒരുപോലെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന കാൎയ്യസ്ഥന്മാരുടെ സേവകൾ നില്ക്കുകയെന്നുള്ള സമ്പ്രദായംമേലിൽ ആവശ്യമില്ലെന്നും വന്നു. അതുകൊണ്ടെല്ലാമുള്ള ഫലം വേഗത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി. ബാക്കിയെല്ലാം പിരിഞ്ഞു. കണക്കെല്ലാം വൃത്തിയായി. ലക്ഷക്കണക്കായിപ്പണം മുതൽ കൂട്ടുവാനും ജനോപകാരമായ ഏൎപ്പാടുകളിൽ വിനിയോഗിപ്പിക്കുവാനും തരമാവുകയുംചെയ്തു. കോട്ടക്കൽ വിശേഷമായൊരു കെട്ടിടം നിൎമ്മിച്ചിട്ടതിലൊരു ഹൈസ്കൂൾ സ്ഥാപിപ്പാനും 1921-ലെ മാപ്പിള ലഹളക്കാലത്തു് ദിവസംപ്രതി ആയിരക്കണക്കായി നാലു മാസത്തോളം സാധുക്കളെപ്പോററി രക്ഷിക്കുവാനും ആ കോവിലകത്തിന്നു സാധിച്ചതുതന്നെ അക്കാലത്തുണ്ടായ പുഷ്ടിയുടെ നല്ലൊരുതെളിവാകുന്നു. കുറെക്കാലമായിട്ടിങ്ങിനെയൊന്നും അവിടെ കാണുമാറു പതിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈയ്യി

ടെ കുറച്ചുകാലമായി തറവാട്ടു ഭരണത്തിന്നു തൻെറദേഹത്തിന്നു ശേഷിയില്ലെന്നു കണ്ടു തമ്പുരാനവർകൾ അതിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞു ഫറൂക്കിന്നടുത്തു നല്ലൂരുള്ള തൻെറ ആശ്രമത്തിൽ വന്നു തൻെറ സന്താനങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും ആയി വിശ്രമിക്കുകയുമായിരുന്നു.

തമ്പുരാനവർകൾ തൻെറ ജീവകാലം മുഴുവൻ നല്ലൊരു പുസ്തകപരിശീലനക്കാരനായിത്തന്നെയാണ് നയിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവിടുത്തെഅഭിരുചി വിസ്താരമേറിയതും പക്ഷഭേദംകുറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ അവിടെക്ക് കാലഭേദമൊ, തരഭേദമൊ വിഷയഭേദമൊ ഒന്നുമില്ല. പഴയ ഉത്തമകാവ്യങ്ങളും പുതിയ രീതിയിലുള്ളവയും അവിടെക്ക് ഒരു പോലെ പിടുത്തമാണ്.സാഹിത്യത്തിൻെറയും സമുദായകാൎയ്യങ്ങളുടെയും രാഷ്ട്രീയ കാൎയ്യങ്ങളുടെയും നൂതനമായുള്ള ഗതികളുമായി അവിടെക്ക് നല്ല പരിചയമുണ്ടു്. ഫ്രാൻസ്, ജൎമ്മനി മുതലായ യൂറോപ്യൻ നാടുകളിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും അവിടെക്കു വിശദമായി അറിയാം. ഇതിൻെറ എല്ലാം ഫലമായി അവിടുത്തെ ബുദ്ധിക്കെന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു നവീനത വന്നു വശമായിട്ടുണ്ടു്. ഏതു തരക്കാരെക്കണ്ടാലും ഏതൊരഭിപ്രായം കേട്ടാലും അവിടെക്കു ക്ഷമിക്കുവാൻ വയ്യായ്ക ഇല്ല. നാനാഭാഗത്തുനിന്നും അടിച്ചുകയറുന്ന ചിന്താപവനൻെറ പാവനശക്തിക്കനുസരിച്ചു യാതൊരു ക്ലേശവും കൂടാതെ മനുഷ്യരുടെ ഇടക്കു കഴിച്ചുകൂട്ടത്തക്ക ഒരു ബുദ്ധിവിസ്താരത്തിൻെറ ഫലമാണല്ലൊ ഇത്. വാൎദ്ധക്യത്താൽ വല്ല ശുഷ്കതയാകട്ടെ, ക്ഷീണമാകട്ടെ, വൈരാഗ്യമാകട്ടെ, നൈരാശ്യമാകട്ടെ ഇങ്ങിനെയുള്ളൊരു പ്രകൃതിയെച്ചെന്നു പിടികൂടുന്നതേ അല്ല. ഈ ഒരു മുഖ്യ ഗുണം അവിടുത്തെ അറിയുന്നവരാരും കാണാതിരിക്കയുമില്ല. നിരന്തരാഭ്യാസലബ്ധമായിട്ടുള്ളൊരു സമീക്ഷ്യകാരിത്വത്തിന്നു പുറമെ ജന്മസിദ്ധമായുള്ളൊരു മനസ്ഥിതയും അനന്യസുലഭമായൊരു മന്ദഹാസവും അവിടെക്കുണ്ടു്. അടുത്തുചെന്നു സംസാരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയാൽ നേരംപോക്ക് ധാരാളം പറയും. ഫലനക്ഷയമൊട്ടുവരികയുമില്ല. യഥാൎത്ഥത്തിലുള്ള ആത്മാഭിമാനികൾക്കെല്ലാം തോന്നുംപോലെ അവിടേക്കും മററുള്ളവൎക്കാത്മാഭിമാനമുണ്ടായിക്കാണുന്നതാണ് രസം. ആത്മാവിന്നവമാനമാകത്തക്ക താഴ്മയൊന്നും നടിക്കുന്നതവിടേക്കു രസവുമല്ല. ഓരോ അഭിപ്രായങ്ങളവിടുന്നുറപ്പിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതെല്ലാം അവിടുന്നു നിസ്സംശയം പുറത്തുപറയുകയും ചെയ്യും. മലയാളം സംസാരിക്കുകയാണെങ്കിൽ സാധാരണക്കാരുടെ പതിവുപോലെ സങ്കോചസൂചകമായ നമ്പൂരിസ്സംശയമൊന്നും അവിടേക്കു പതിവില്ല. ഇംഗ്ലീഷാണെങ്കിൽ വളരെ സരളമായും ഓജസ്സോടുകൂടിയും, രസികത്തഭ്രമമൊ ഉപദേശഛായയൊ മററുവല്ല പൊട്ടപ്പൊതൊങ്ങലൊ ലേശം കൂടാതെ നല്ല ഗൗരവത്തോടുകൂടിയും സംസാരിക്കും. അഭിപ്രാ

യങ്ങൾക്കെല്ലാം ആരും കരുതാത്ത ഒരു പുതുക്കമുണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. സംസ്കൃതം നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവിടേക്ക് ആധുനികരീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിലാണധികം വിശ്വാസവും മോഹവുമുള്ളത്. ഇതുകൊണ്ടവിടേക്കു പണ്ടത്തെ ആര്യപരിഷ്കാരത്തിൻെറ നേരെ പുച്ഛമാണെന്നു വരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് നമുക്കുള്ള തൽക്കാലൊപയോഗത്തെപ്പററി കുറെ സംശയമാണെന്നേ വരുന്നുള്ളു. ഇപ്പോൾ നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ഹിന്തുമതത്തിൻെറ നേരെ അവിടേക്കു വലിയ ബഹുമാനമൊന്നുമില്ല. മനശ്ശുദ്ധിയുടെ കാര്യത്തിൽ യാതൊരു നിഷ്കൎഷയും ചെയ്യാതെയും അതുണ്ടാക്കാതെയുമിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ആരാധനക്രമത്തെപ്പററി അവിടേക്കു വലിയ വെറുപ്പാണുള്ളതു. ചില സംഗതികളിൽ അവിടേക്കു ബുദ്ധമതത്തിലാണധികം വിശ്വാസം. നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിലധികം പേരും നമുക്കു കിട്ടീട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തെ അവമാനിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ തത്വജ്ഞാനത്തെപ്പററി പറയുമ്പോൾ വലിയ ന്യായങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളുമൊക്കെ നാം എടുത്തു വിളമ്പുമെങ്കിലും ആചാരത്തിൽ തുച്ഛതകൊണ്ടതെല്ലാം നിഷേധിക്കുവാൻ നമുക്കു യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. എന്നാൽ തങ്ങൾക്കാലോചിക്കുവാൻ വെക്കുന്ന കാലത്തീവക വിഷയങ്ങളെപ്പററിയെല്ലാം യാതൊരു പതച്ചയും കൂടാതെ ആലോചിച്ചു കണ്ണു തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള ദുല്ലഭം ചിലരുണ്ട്. തമ്പുരാൻ ആ കൂട്ടത്തിലൊരാളാകുന്നു. മതമെന്നു വെച്ചാൽ ജീവിതത്തിൻെറ അത്യുത്തമമായിട്ടുള്ളൊരു ക്രമീകരണമെന്നല്ലാതെ വലിയൊരു ക്ലേശമായിട്ടൊ പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളൊരു കാര്യമായിട്ടൊ ആക്കും മനസ്സിലാവാത്ത ഒരു കാര്യമായിട്ടൊ അവിടെക്കൊരിക്കലും തോന്നീട്ടുമില്ല. ഇതുപോലെ തന്നെ പോക്കുവിളിാഷയയിലുള്ളൊരു അഭിപ്രായമാണിവിടേക്കു സാമുദായിക കാര്യങ്ങളിലും രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിലും ഉള്ളത്. ഇന്ത്യയിലെ ആധുനിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ നേതാക്കന്മാരായ ശുദ്ധമനൊരാജ്യക്കാരുടെ മേൽ അവിടേക്കുവലിയ വിശ്വാസക്കേടാകുന്നു. പണ്ടത്തെ ചരിത്രത്തെയും വിശേഷിച്ച് ഇപ്പോഴത്തെ അനുഭവങ്ങളേയും അവർ വിസ്മരിക്കുകയും മറച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നാണവിടുത്തെ വിശ്വാസം. കോൺഗ്രസ്സിൻെറ മേൽത്തെന്ന അവിടേക്കു വലിയ വിശ്വാസമൊന്നുമില്ല. "എനിക്കു ഗാന്ധിപ്രസ്ഥാനത്തോടു യാതൊരനുകമ്പയുമില്ല. ആയാളെ യാതൊരു ബഹുമാനവുമില്ല" എന്നവിടുന്നൊരിക്കൽ പറയുകതന്നെയുണ്ടായി. ഇങ്ങിനെ വല്ലതും തുറന്നു പറയുവാനുള്ള ധൈര്യം തന്നെ നന്നേകുറച്ചാളുകൾക്കെ ഉള്ളു. ഇത് വെറും ഒരു സാഹസാഭിപ്രായമല്ല. നല്ലവണ്ണമാലോചിച്ചിട്ടുണ്ടായൊരു സിദ്ധാന്തവും, കാര്യംമുഴവൻ നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടായൊരു ഫലവുമാകുന്നു. അസാമാന്യമാണെന്നുള്ളൊരു സംഗതികൊണ്ടു മാത്രം യാതൊരു കാര്യത്തിലും അവിടെക്കു

ഭ്രമംതോന്നമാറില്ല. യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുംകൂടാതെ ശുദ്ധഭ്രാന്തിൻെറ ഛായയിലുള്ളതൊന്നും വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നതു അവിടുത്തെ ഒരു വിശിഷ്ടഗുണമാകുന്നു. അവിടുന്നു ലോകപരിചയമുള്ള ഒരാളാണ്. നല്ല ധമ്മവിശ്വാസവും അവിടേക്കുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ലോകത്തിലെ വല്ല ദോഷവും കാണുമ്പോഴേക്കും അവിടേക്കു ബുദ്ധിമട്ടത്തുപോകയില്ല. ഒടുവിൽ ഗുണംവരുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം അവിടേക്ക് എന്നുമുണ്ട്. ഒരു രാഷ്ട്രസംഘടനമെന്നുവെച്ചാൽ അതിന്ന അപാരമായ സത്യനിഷ്ഠയും അപരിമിതമായ കഠിനാദ്ധ്വാനവുംകൂടാതെ കഴികയില്ലെന്നും അക്കാര്യത്തിൽ ഒരുതലമുറയിലുള്ള ജനങ്ങൾമാത്രം വെറുതെയിരുന്നത്യാശയൊടെ ഈശ്വരഭജനയും ഘോഷയാത്രയും നടത്തുന്നതുകൊണ്ടു ഒരു ഫലവുമാവുകയില്ലെന്നും വിചാരിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലാണു താനും അവിടുന്ന്.

ആകപ്പാടെ ഇത്രസ്ഥിരനിശ്ചയവും കമ്മശക്തിയുമുണ്ടായിട്ടും അത്ഥമില്ലാത്ത മാമൂലിനെ ഇത്ര വിലവെക്കാതെയും ജീവിതത്തിൽ ഇത്ര ദോഷമില്ലാതെയും ഇതുപോലെ മററൊരാളെ തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ കാണുവാൻ പ്രയാസമാകുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ ചെറുപ്പക്കാരിൽ മിക്കപേരെക്കാട്ടിലും ആലോചനയിൽ യൗവനമുള്ളരോളെ പ്രായമെറിയ ജനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാണുന്നതുതന്നെ എത്രയും ധൈര്യപ്രദമായിട്ടുള്ളൊരു സംഗതിയാകുന്നു. അവിടേക്കു സാമൂതിരിസ്ഥാനം കിട്ടിയതൊട്ടുകൂടി മലബാറിലുള്ള കുടിയാന്മാക്കെല്ലാം വലിയൊരു മോഹം കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നു. സാമൂതിരികോവിലകം കാര്യമെല്ലാം ഇനി നല്ല ചിട്ടയിൽ നടക്കുമെന്ന് അങ്ങാടിയിലും നാട്ടുപുറങ്ങളിലുമുള്ള സാധുക്കൾകൂടി അന്യോന്യംപറഞ്ഞു രസിക്കുന്നതുമുണ്ട്. ഏതായാലും നമ്മുടെ കോളേജിന്ന് അവിടുത്തെ സഹായംകൊണ്ടു പല ഗുണങ്ങളും അനുഭവിക്കുമാറാകുമെന്നതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു രാജാവും ഒരു യഥാത്ഥവിദ്വാനമായ അവിടേക്കു ദീർഘമായ ആയുരാരോഗ്യസൗഖ്യത്തെ നൽകുവാനായി നമുക്കീശ്വരനെ പ്രാത്ഥിക്കുക.

കെ. സി. വീരരായൻരാജാ

ബി. എ; എൽ. ടി.

(തജ്ജിമക്കാരൻ.)

A Peep into the Rebel Area.

BY

E. Gopalan Nair, VI FORM.

Country life always has had a great fascination for me. An intimate friend of mine had often asked me to pay him a visit at his place in an out-of the-way village. As soon as the college closed for Christmas a great longing seized on me to avail myself of this invitation. We took a convenient train and alighted at an unimportant way-side station along the coast line. At a very small distance from the station building, a fairly good sized motor bus was waiting which was to take passengers eastwards into the interior. We boarded this bus. It was then that my friend informed me that we had to pass a good many spots which had been made very notable by rebel activities in the outbreak of 1921. As we proceeded along the road I saw on one side a little below us, the famous Mumbrum Mosque where the notorious Ali Musaliyar often delivered his fiery orations to huge congregations of fanatical Moplahs. The road here is on a high level and in the low ground on either side of it is a profusion of vegetation. On the northern side it slopes away into the banks of a neighbouring stream. It is upon this narrow strip of land between the road and the river, among the gently waving cocoanut trees and slender giddy arecanut trees, the fruitful orchards of plantains and deep pasture lands, that the famous Mosque is situated. It looks very ancient and picturesque. Nobody passing the place now and seeing its present peace and prosperity can guess the terrible plots hatched and frightful deeds done up there only a decade ago. The inhabitants of the place follow their daily avocations in the usual sluggish manner of rustics as if nothing strange had ever happened there to ruffle the calm and steady course of their lives from the very beginning of time. The petty traders and tea-shop keepers stood in front of their stalls leaning on the door-posts and gazing indifferently at us as our bus passed. Now and then men of the Special Police stationed near by, got in and out of the bus. Only the sight of these men reminded me of the grim past.

Our bus stopped at the side of a small but deep river. There was no bridge and we had to wade across the water which at that time of the year was only knee-deep and ran very brisk and clear. We were told by people about here that the waters of the rippling stream ran in violent currents of a dusky reddish colour during that rainy season of 1921, discoloured with blood!

We waded across. After climbing up the steep bank opposite we had to walk across very rocky uneven country scattered with thickets for a distance of about four miles. My friend's ancestral home was situated on the slope of a hill. On our way my friend pointed out to me an old banyan tree on the summit of a mound where the rebels had stationed an outpost while the main body camped at his house. The place commands a good all-round view of the whole valley while above it at a distance of four or five miles loomed a blue range of high mountains, the Panthaloor hills, the eternal guardians of the fertile soil of Ernad.

We reached the house, quite a modern building built by the side of the ancestral house; during the time of trouble the rebels had entered the ancient mansion and used it as their temporary camp.

Many murders and other outrages had been committed there, and when the military arrived to punish the miscreants and clear the country, there had been a pitched battle right in front of the house. Dreadful deeds of death and destruction had been enacted about the place for many days. The old walls bear marks of violence to this day ; grimy with smoke, pitted with bullets, portions scraped away with Lewis-gun fire. When the obnoxious elements of rebellion were quite exter minated and peace and order restored to this part of the country, my friend's mother who was rather old-fashioned and superstitious in such matters objected to living in the old house any more. So they had built a new one close to it. We rested there for some time discussing these matters.

In the afternoon, soon after tea we set out to see some of the places of interest my friend had mentioned. There was a small mound at a furlong's distance from the house where all the corpses of the Moplahs killed in the fight had been buried. My friend explained to me that there had been a deep stone quarry in the place before the Rebellion. More than a hundred human bodies had been thrown in there in a mouldering heap. My friend took me to a place about a couple of miles away where there was a very large enclosure. The surrounding walls were very high and substantially built. Inside, it was dotted with a few grainte slabs scattered here and there. It was quite certain from its appearance that it once contained a good-sized Hindu temple. The spot where the well was, is now covered with granite slabs. My friend told me that there were more wells inside that enclosure. He could not tell me much more about the strange history of the place. However he definitely assured me that the demolition of the temple was not the work of the last Rebellion. We had a magnificient view of the sea some miles away, from the top of the old wall.

After walking over the place and exerting our minds in vague guesses over its history we re-traced our steps homeward. When we neared the house my companion guided me into the shrine of his ancestral deity. The temple at present lies in a neglected state. The idol had been torn from its pedestal and taken away by the rebels and the picturesque temple well had been polluted. It is the story of how this came about that impressed me most.

There was a faithful old watchman at this place whom people commonly thought a little "cracked". This man refused to move from the place when all the other inmates of the house went away to remote towns dreading attacks from the rebels. Alone he here followed his daily routine and guarded the shrine and the house. Suddenly one day a huge wave of rebels swept into those parts and a horde of filthy blood-smeared fanatics poured into the courtyard of this ancient mansion. The poor brave old fellow ran about remonstrating. But what was one more life to the desperate blood-thirsty mob? With jeers and taunts and blows they took him captive and dragged him from the temple which he loved so much. They made him stand at the edge of the well ; he stood there loudly repeating the holy name of the goddess and was so murdered ;—a single stroke severing his head from his body.

This story deeply affected me. This ignorant fellow had the courage and loyalty to sacrifice his head at the altar of his faith. Cracked! How many sane men in full possession of their wits will be prepared to do as he did? I sighed over the fate of the poor old man and very much regretted that the Divine Hand of the object of his devotions was not exerted to save his faithful soul. I thought over it till late in the night, and when sleep closed my eye-lids I dreamt of the poor half-demented creature.

The Mohurrum Festival.

S. SUBRAMANIAN, VI FORM B.

The grandest festival of the Muslims is the Mohurrum. It is celebrated annually and lasts for thirteen days.

On the death of Mohammed disputes arose as to who should succeed him. The Prophet had no living sons. His only daughter Fatima had been married to one Ali. They had two sons Hussan and Hossain. Ali said he would succeed to the throne but the congregation gathered at the mosque and chose the Prophet's father-in-law as Caliph i.e. the successor. Then succeeded Omar and Othman and on the latter's death Ali became Caliph. These four Caliphs reigned in Medina. In 660 A. D. the Caliphate was shifted to Damascus. Ali was assasinated, and his son Hussan was poisoned. But Hossain was able to live a score of years more. The then Caliph was Muavia. His son Yezid came with his army and surrounded Hossain. In the fight which then took place on the plains of Kerbala beside the Euphrates, Hossain was slain. The Mohurrum celebrates the anniversary of the death of Hossain the grandson of the Prophet.

For some days preceding the festival an "*Ashurkhana*" (which literally means a ten-day-house) is prepared. As soon as the new moon is seen, people gather in the various *Ashurkhanas* and offer a *faitha* over some sherbet. They offer this in the name of Hossain; for, when Hossian was lying covered with wounds, he felt thirsty, but the enemy prevented him from getting even a single drop of water to quench his thirst. After the offer, the sherbet is given to the poor. A mark is also made where the holy fire is to be lighted. On every night throughout the festival the holy fire is lighted; and all people both old and young fence across the fire with swords and poles. The spot is brilliantly illuminated by a number of lamps. On one side of the holy fire are *taziahs*, which are structures of bamboo covered with paper and well decorated with tinsel. These *taziahs* are intended to represent the mausoleum or tomb erected over the remains of Hossain on the plains pf Kerbala. Much money is invested over these structures, which when illuminated have a magnificent appearance.

In the rear of the *taziahs* are placed things supposed to have been used by Hossain at Kerbala, viz., a turban of gold. a sword, a shield, a bow and an arrow, The standards commonly made of brass and copper are placed against the walls. The usual standard is a palm of the hand resting on a pole, which probably represent the five members of the Prophet's family. In the centre of the *Ashurkhana* is a dais, where a band of persons chant the *Marsia*. This *Marsia* is an elegiac poem in honour of the martyred Hossain. This chant provokes an emotion among the audience. At each pause the hearers beat their breasts crying "Hossain! Hossain!"; and their grief expresses itself in groans and tears. This beating is sometimes so severe as to produce haemorrhage.

During day time pious Mussalmans recite the Koran. On the eve of the tenth day all the *taziahs* and standards are taken in procession. The processionists carry a spear surmounted with a lime to represent Yezids having caused Hossain's body to be paraded in the streets. A horse-shoe also is carried as a remembrance of Hossain's swift steed. The long procession is a scene of great confusion. On the next day the *taziahs* are taken to an open

space near water. After taking off the ornaments they are cast into the water. The plain near water represents Kerbalas beside the Euprhates.

On the evening of the twelfth day pious Muslims sit up all night reading the Koran and reciting the Marsias and other verses in praise of Hossain. On the thirteenth day some food is prepared and distributed to the poor. This is the last day of the Mohurrum which commemorates the tragic end of Hossain.

THE SLEEPY POSTMAN.

Here is the story of a sleepy postman. He was one of those who had to be on duty at 4 A. M., but he was always late, and was finally threatened with dismissal. Two powerful alarm clocks set to go off simultaneously were not enough to rouse him, and several times he went to sleep while putting his shoes on. He then tried a method which at last proved effective, and it was this. An alarm clock was fixed near his bed in such a way that its vibration would tip a jug of cold water over his head at 3-30 A. M., every day. As a result, he became a model of punctuality. Will some of our students try this method?

ശ്രീകൃഷ്ണാഷ്ടകം.

1. പാലാഴിയിൽപ്പള്ളികൊള്ളും
ലീലാകല്പിത വിഗ്രഹൻ
പീലിക്കണ്ണണിചാർത്തുന്ന
നീലക്കാർവർണ്ണനാശ്രയം.

2. മന്നിൽദ്ദാവാഗ്നിയെത്തിന്നും,
കുന്നിനെക്കുടയാക്കിയും
കന്നിനെക്കാത്തുരക്ഷിച്ച
കന്നൽക്കാർവർണ്ണനേഗതി.

3. കാളിന്ദിയിൽക്കളിക്കുന്ന
കാളിയൻെറ ഫണങ്ങളിൽ
കേളിയാടുന്ന കണ്ണൻെറ
കോലമാലംബമെന്നുമേ.

4. മത്തേഭമസ്തകത്തിങ്കൽ
ത്തത്തും കേസരിയെന്നപോൽ
പൂതനാമാറിടത്തിങ്കൽ
പൂകിപ്പുഞ്ചിരിപൂണ്ടവൻ,

5. പാർത്ഥൻെറ സൂതനായ് ഘോര-
യുദ്ധഭൂമദ്ധ്യവീഥിയിൽ
ചീർത്താർത്തിതീർത്തുയർത്താനാ-
യോർത്തുസൽഗീത തീർത്തവൻ,

6. കായാമ്പൂവർണ്ണമാണ്ടുള്ള
മായാമാനുഷവിഗ്രഹൻ,
വൃന്ദാവനപരൻ, ധേനു-
വൃന്ദാവനപരായണൻ,

7. ശംഖചക്രഗദാരമ്യ-
പങ്കജങ്ങളണിഞ്ഞവൻ,
പങ്കജാക്ഷൻ, പരൻപാപ-
പങ്കമെല്ലാമകററണം.

8. കളങ്കമില്ലാതെന്നെന്നും
വിളങ്ങുന്നതദാനനം
പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവാലെ-
ന്നുള്ളംശീതളമാക്കണം.

കെ. സി. കുട്ടുണ്ണിരാജാ,
പഴയവിദ്യാർത്ഥി.

പൂൎവ്വജന്മസ്മരണ.

(ഗാഥ)

(1) കണ്ണനന്നോമനയുണ്ണിയാണെല്ലാൎക്കും
വെണ്ണകട്ടുണ്ണുന്നോനെന്നാകിലും;

(2) ചാഞ്ചാടിക്കാണുന്നോൎക്കാനന്ദമേകിടും
ചെഞ്ചാരുപാദങ്ങൾകൊണ്ടുമണ്ടി,

(3) ഉണ്ണികൾമട്ടിൽകഥകളെകേൾപ്പാനായ്
തിണ്ണം തന്നമ്മതൻചാരത്തെത്ത്;

(4) "അമ്മെചൊല്ലെന്നോടുനൽകഥയൊന്നു
ചെമ്മെഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടുകൊള്ളാം."

(5) തന്നുണ്ണിചൊൽവതു കേട്ടുയശോദയു-
"മെന്നുണ്ണിക്കേതുകഥയാണിഷ്ടം?"

(6) "രാവണൻ തൻരിപുവാകിയരാമൻതൻ
പാവനമാംകഥ കേൾക്കവേണം"

(7) ത്രൈലോക്യരക്ഷകനുണ്ണിയായിത്തരം
ത്രൈലോക്യനാഥൻ തൻ ജീവിതത്തെ

(8) കേൾക്കുവാനാശിച്ചുവണ്ണംയശോദതാ-
നോതിത്തുടങ്ങിനാൾ 'രാമവൃത്തം'.

(9) പണ്ടുദശരഥനെന്നുള്ളഭൂപതി-
ക്കുണ്ടായിരാമകുമാരനേകൻ

(10) കാമിനീമൗലിയാം സീതയെന്നുള്ളോരു
ഭാമിനിതന്നെയും വേട്ടുരാമൻ.

(11) താതൻെറവാക്കിനാൽ രാജ്യവും കൈവിട്ടു
സീതയുമൊത്തുടൻ കാടുപുക്കാൻ.

(12) കാട്ടിൽവസിക്കുന്ന കാലത്തുരാവണൻ
കട്ടുകൊണ്ടോടിനാൻ ജാനകിയെ.

(13) തൽക്ഷണം കോപത്താൽ കണ്ണനാമുണ്ണിയും
"ലക്ഷ്മണാ വില്ല വില്ലെ"ന്നു ചൊന്നാൻ.

(14) തൻപുത്രൻചൊന്നതു കേട്ടയശോദതാ-
നമ്പിൽതൻപുത്രമുഖത്തെനോക്കി

(15) ആയതിൽക്കാണായ ഭാവഭേദംമൂല-
മായതനേത്രയാൾ ഭീതയായി.

(16) പെട്ടെന്നു പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടമ്മയെ
ക്കെട്ടിപ്പിടിച്ചവൻ കാത്തിടട്ടെ.

ടി. എം. ബി. എൻ,
സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

മനുഷ്യപ്രയത്നം.

സി. കൃഷ്ണമേനോൻ, സീനിയർ വിദ്യാൎത്ഥി.

"വിധി"ക്കൊ "മനുഷ്യപ്രയത്ന"ത്തിന്നൊ യഥാൎത്ഥത്തിൽ അധികം പ്രാധാന്യംകല്പിക്കേണ്ടതു് എന്നുള്ള വാദപ്രതിവാദവിഷയം തൎക്കൈക്കശബുദ്ധികളായ പണ്ഡിതന്മാരെപ്പോലും അമ്പരപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിഷയമാണ്. അഭിപ്രായവ്യത്യാസം പ്രായേണ ഏതൊരു കാൎയ്യത്തിലും കണ്ടുവരുന്നതു് സാധാരണമാണ്. അല്പബുദ്ധിയായ എന്റെ അഭിപ്രായം "മനുഷ്യപ്രയത്ന"ത്തിന്നാണ് "വിധി"യെക്കാൾ പ്രാധാന്യം എന്നാകുന്നു.

"വിധി"യെന്നാൽ എന്താണെന്നു ആദ്യമായി പൎയ്യാലോചിക്കാം. ഈ രണ്ടക്ഷരം നാം പല അവസരങ്ങളിലും പലരിൽനിന്നും കേട്ടുവരുന്നുണ്ട്. പരീക്ഷയിൽ പാരജിതനായ ഒരു വിദ്യാൎത്ഥി ഇങ്ങിനെ പറയുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കാം. "ഞാൻ ഇക്കൊല്ലം നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും പരീക്ഷയിൽ വിജയിയായില്ല; ഇതു ദൈവവിധിതന്നെയാണ്." ഇങ്ങിനെയുള്ള ചില സന്ദൎഭങ്ങളിലാണ് "വിധി"യെപ്പററി നാം കേൾക്കുന്നതു്. ഈ വിദ്യാൎത്ഥി എത്ര ബുദ്ധിമാനാണ്? പരീക്ഷയിൽ പരാജിതനാവാനുള്ള കാരണം താൻ പഠിക്കാത്തതുകൊണ്ടല്ലെന്നും, പ്രത്യുത അതു് "വിധി"യുടെ വിപരീതഫലത്താലാണെന്നുമല്ലെ ഈ വിദ്യാൎത്ഥിസഹോദരന്റെ കണ്ടുപിടിത്തം? ജയിക്കുവാൻ വേണ്ടത്ര ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് പരാജിതനായതു് എന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ സ്വാഭിമാനം ആയാളെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ "വിധി"യെ പഴിച്ചു് ആ വിദ്യാൎത്ഥി കൃതകൃത്യനാകുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു!

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് "വിധി"യിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ പ്രയത്നം നിഷ്ഫലമായി കണ്ടാൽ "വിധി"യെ ആക്ഷേപിക്കുന്നുവെന്നു് വ്യക്തമായല്ലോ. എന്നാൽ പ്രയത്നം സഫലമായിത്തീൎന്നാൽ അതിന്നു കാരണം "'വിധി'യാണ് "സ്വപ്രയത്നമല്ല" എന്നു് സമ്മതിക്കുന്നവരായി ആരെങ്കിലും ഉണ്ടാകുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ 'വിധി'യിലുള്ള വിശ്വാസം ഉദാസീനതയുടെ ലക്ഷണമാണെന്നല്ലേ ആലോചിക്കേണ്ടതു്? ഉത്സാഹശീലന്മാർ പ്രയത്നത്തെ നിഷ്ഫലമാക്കിത്തീൎക്കുന്ന സംഗതികളെ മുൻകൂട്ടി ആരാഞ്ഞറിയുകയും, അതിന്നുള്ള പരിഹാരമാൎഗ്ഗങ്ങൾ അപ്പപ്പോൾ ചെയ്തുവരികയും, ചെയ്യുന്നു. തൻമൂലം അവൎക്കു് ഒരിക്കലും

'വിധി'യെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുന്നില്ല. തൻെറ പ്രാപ്തിയില്ലായ്മയെ നിർല്ലജ്ജം സമ്മതിക്കുവാൻ മടിച്ച് ഇത്തരം ഒഴികഴിവുകൾ പറയുന്നതല്ലാതെ മതിമാന്മാരായിട്ടുള്ളവരാരും 'വിധി'യിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതല്ലെന്ന് ഇതിനാൽ തെളിഞ്ഞുവല്ലോ.

ഇനി നമുക്ക് 'മനുഷ്യപ്രയത്ന'ത്തെപ്പററി വിചിന്തനം ചെയ്യാം. വിശേഷബുദ്ധിയാൽ അനുഗ്രഹീതരായ മനുഷ്യസമുദായം ലോകാരംഭം മുതല്ക്കുതന്നെ വിധിയെ അവഗണിച്ചും, പ്രവൃത്തിയിൽ വിശ്വസിച്ചും വന്നിരുന്നവരാണെന്ന് ഏവൎക്കും അറിയാമല്ലോ. നാം കൃഷിചെയ്യുന്നു; ഉദ്യോഗം ഭരിക്കുന്നു; കച്ചവടം തുടങ്ങുന്നു; സുഖവാസസ്ഥലങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കുന്നു; മധുരപദാൎത്ഥങ്ങളെ തേടുന്നു; ഗതാഗതസൗകൎയ്യങ്ങളെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ തീവണ്ടി, തീക്കപ്പൽ, ആകാശവിമാനം മുതലായ വാഹനങ്ങളേ നിൎമ്മിക്കുന്നു; രോഗികളെ ചികിത്സിപ്പിക്കുന്നു; രോഗപീഡിതരാവാതെയിരിപ്പാൻ വേണ്ട മുൻകരുതലുകൾ ചെയ്യുന്നു. "എല്ലാം 'വിധി' പോലെവരും" എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതായാൽ മേല്പറഞ്ഞ വിധമെല്ലാം ചെയ്യുന്നതെന്തുദ്ദേശത്താലാണ്? മനുഷ്യപ്രയത്നം ബുദ്ധിപൂൎവ്വമായാൽ സഫലമായിത്തീരും എന്നുള്ള വിശ്വാസം ജനതതിക്കില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ ലോകം നാം ഇന്നു കാണുന്ന അവസ്ഥയിൽ ഒരിക്കലും ആയിത്തീരുന്നതല്ലായിരുന്നു. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് വിപരീതാഭിപ്രായക്കാർ ഉണ്ടെങ്കിലും, ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരാണെന്ന് തീൎച്ചയായല്ലോ.

ഇതിന്നു വിപരീതമായി "വിധി"യിൽ വിശ്വസിച്ച് പ്രയത്നവിമുഖന്മാരായി കാലക്ഷേപം ചെയ്താലുണ്ടാവാവുന്ന സ്ഥിതികളെപ്പററി അല്പമൊന്നാലോചിക്കുക. ഭക്ഷണം വിധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ വിശപ്പുമാററാം എന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നാൽ വിശന്നിരിക്കുകതന്നെയേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ഭക്ഷണം ലഭിക്കേണമെങ്കിൽ മനുഷ്യപ്രയത്നം അവശ്യം ആവശ്യമല്ലേ? ആവശ്യമാണെങ്കിൽ നാം മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിൻെറ പ്രാധാന്യത്തെ എങ്ങിനെ അവഗണിക്കും? സൂക്ഷ്മം ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ "മനുഷ്യപ്രയത്നം" കാരണവും, "വിധി" അതിൻെറ കാൎയ്യവുമാണെന്നറിയുന്നതാണ്. അതിനാൽ "വിധി" എന്തുകൊണ്ടും "മനുഷ്യപ്രയത്ന"ത്തെ ആശ്രയിച്ചിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. സൽപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നവന്ന് "വിധി" അനുകൂലമായും, ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നവന്ന്, "വിധി"പ്രതികൂലമായും തീരുന്നുവെന്നാണല്ലോ ഹിന്തുമതസിദ്ധാന്തം. അതുകൊണ്ട് "വിധി"യെ രൂപീകരിക്കുന്നതുതന്നെ "മനുഷ്യപ്രയത്ന"മാണ്. കൎമ്മഫലത്തിൻെറ പിന്നാലെ വരുന്നതത്രെ "വിധി." കൎമ്മം നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളുമാണ്. ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചാൽ "മനുഷ്യപ്രയത്നം"കൊണ്ട് മാററുവാൻ കഴിയാത്ത വല്ല "വിധി" യുമുണ്ടോ?

പുരാണേതിഹാസങ്ങൾകൂടി ഇതിന്നു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. "വിധി"ജനി

കുമ്പോൾതന്നെ മാർക്കണ്ഡന്ന് പതിനാറ് വയസ്സുകാലമേ ആയുസ്സുള്ളവെന്ന് വിധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ "വിധി"യെനിസ്സാരമായിക്കരുതിയ ആ ഉത്സാഹശീലന്ന്, ഈ തീപ്പ് എന്നും പതിനാറ് എന്നാക്കിത്തീൎക്കുവാൻ സാധിച്ചതായ പുരാണപ്രസിദ്ധമായ കഥ പുനരാവൎത്തിക്കേണമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇതിന്നു സാധിച്ചത് "മനുഷ്യപ്രയത്നം"കൊണ്ടല്ലാതെ മററെന്തുകൊണ്ടാണ്? മുക്കുവത്തിയിൽ ജനിച്ച പരാശരമഹൎഷി "വിധി"യിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്ന് വേദവ്യാസരായിത്തീരുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നുവോ? മനുഷ്യപ്രയത്നമൊന്നല്ലാതെ എന്തൊന്നാണ് സാധുകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചുവളൎന്ന മിസ്റ്റർ മഗ്ഡോനാൾഡിന്ന് പ്രധാനമന്ത്രിപദം അലങ്കരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാക്കിയത്? ഈ സ്ഥിതിക്ക് മനുഷ്യൻ മടിവിട്ട് പ്രയത്നിക്കുന്നതായാൽ ഏത് "വിധി"യും അവന്നനുകൂലമാക്കാമെന്ന് സധൈൎയ്യം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സൃഷ്ടികൎത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം തന്നെ നാം എല്ലാം വിധിയാണെന്നു കരുതി അടങ്ങി ഒതുങ്ങിയിരിക്കാതെ, പ്രയത്നശീലന്മാരായി കാലക്ഷേപം ചെയ്യേണമെന്നാകുന്നു. കാൎയ്യകാരണങ്ങളെ തിരിച്ചറിവാനുള്ള വിശേഷബുദ്ധിയും, പ്രകൃതിയിൽനിന്ന് അറിവ് സമ്പാദിപ്പാനായി പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും സഞ്ചാരസൗകൎയ്യത്തിന്നായി കാലുകളും, അദ്ധ്വാനിക്കുവാൻ ആയതഭുജങ്ങളും തന്നിട്ടുള്ളത് "എല്ലാം യോഗം" എന്നു മാത്രം ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പാനാണോ? ഒരിക്കലുമല്ല. ദൈവം തന്ന ഉപകരണങ്ങളെ നാം യഥേഷ്ടം ഉപയോഗിക്കണം. എന്നാൽ നിശ്ചയമായും ഉന്നതിപ്രാപിക്കാം. അതിന്നൊരുക്കമില്ലാതെ അലസന്മാരായി കാലം കഴിച്ചാൽ ദുൎഗ്ഗതി പ്രാപിക്കാതേയും തരമില്ല. ഇതിന്ന് ദൈവത്തേയോ, വിധിയേയോ, പഴിച്ചിട്ട് യാതൊരു ഫലവുമില്ല. ഈ തത്വങ്ങൾ അറിഞ്ഞ് പ്രവൎത്തിച്ച് വിഖ്യാതന്മാരായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള മഹാന്മാരുടെ ജീവിത ചരിത്രങ്ങൾ നമുക്ക് വഴികാണിച്ചു തരട്ടെ! "ഉന്നതിക്കായി ക്കൊണ്ടു പ്രയത്നം ചെയ്യ്തീടേണം" എന്നും, "ഉദ്യമംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കും വിദ്യാമാനധനാദികൾ, ഉറങ്ങും സിംഹവക്ത്രത്തിലിറങ്ങുന്നില്ലവാരണം" എന്നും ഉള്ള ആപ്തവാക്യങ്ങൾ ഓരോരുത്തരുടേയും ഹൃദയത്തിൽ ശിലാലിഖിതംപോലെ പതിയട്ടെ! ഭൂജാതരായ നമുക്കാൎക്കും തന്നെ ജീവിതായോധനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാതെ കഴികയില്ല; എല്ലാവരുടേയും ശക്തി ആ പോക്കളത്തിൽ പരീക്ഷിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഒഴിഞ്ഞു മാറുവാൻ ആരും നോക്കേണ്ട. എന്നാൽ പിന്നെ വിജയം നേടുവാൻ വേണ്ടുകെൽപ്പും കോപ്പും സമ്പാദിക്കുകയല്ലേ ഉത്തമം? അതുകൊണ്ട്.

"എത്തേണ്ടതായിടത്തെത്തിയാലും ശരി,
മദ്ധ്യേമരണം വിഴുങ്ങിയാലും ശരി,
മുന്നോട്ടുതന്നെ നടക്കും വഴിയിലെ
മുള്ളുകളൊക്കെച്ചവിട്ടിമെതിച്ചു ഞാൻ"

എന്ന ആദൎശം ഓരോരുത്തരും മുൻനിൎത്തി, ജീവിതായോധനത്തിന്ന് അരയും

തലയും മറക്കി, കച്ചയും, കുലുസ്സും കെട്ടി സധൈര്യം ഇറങ്ങുവിൻ! എന്നാൽ നിങ്ങൾക്ക് നിശ്ചയമായും വിജയം നേടാം. തന്നെത്താൻ സഹായിക്കുന്നവരെ മാത്രമെ ദൈവം സഹായിക്കുകയുള്ളൂ. (God helps those who help themselves)

"പരിശ്രമം ചെയ്യുകിലെന്തിനേയും
കരത്തിലാക്കാൻ കഴിവുള്ളവണ്ണം
ദീർഘങ്ങളാം കൈകളെ നല്കിയത്രേ
മനുഷ്യനെപ്പാരിലയച്ചതീശൻ."

പൗരുഷോചിതമായ ഈ മനഃസ്ഥിതിയും അതിന്നനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിപ്പാനുള്ള കരൾക്കരുത്തും, മെയ്യിടുക്കം എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടായിക്കാണ്മാനായി സർവ്വജഗന്നിയന്താവിനോട് സർവ്വാത്മനാ പ്രാർത്ഥിച്ചുംകൊണ്ട് എന്റെ ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Too Late!

BY

C. P. K. Tharagan, B. A. (Hons.)

"The Shepherd in Virgil grew at last acquainted with Love, and found him a native of the rocks"—Johnson.

I

That night, as he watched sleeplessly at his window the stars and flying clouds of midnight, Menon said to himself "It is perfectly ridiculous to keep awake over such a wretched problem. It is quite simple. I will just take this girl away from her inhuman guardians and give her the freedom to live and learn : chuck this miserable slave's—work and try to earn a living elsewhere. Life is more than a livelihood. Damn prudence and respectability !" You see, he was a tutor and general factotum in an exalted Nambudri family. With this heroic resolution came a momentary sense of superiority to his difficulties and the inclination to sleep. He turned down the lamp, leaped into his warm bed and slept like a prince in a fairy tale.

II

In the dim-lighted, vast, recesses of the Nambudiri zenana the figure of a slim, white, maiden, timid and nervous and perpetually pensive, flitted restlessly, with a craving at her heart for light. She came to her nurse unobserved and hugged her, an untouchable, wheedled and coaxed her with tears in her eyes and threatened to die in her arms, should a reply to a certain letter be still delayed. Kummini sighed and trembled. Occasionally they sobbed in unison. Why was Theyi bilked of her reply ? An unfavourable verdict from her wonderful hero she could understand and forgive, but absolute indifference—

III

Man is made up of strange contradictions. Of course the sentiment is not original but truth sometimes springs upon you with such breath-bereaving suddenness that you are compelled to take refuge even in a truism.

Menon talked of chucking the slave's work when the "sack" loomed on the horizon. He felt like a hero and would have acted like one. But then came morning and a visit from his employer, and a statement of the case from *his* point of view. Punctuated with his tumultous laughter. (which was an almost physical infirmity with the great man) it amounted to this; "Theyi with this unheard of craze for English learning, has frightened us all out of our wits. One would think she is already an English 'Madam' waiting for a Burra Sahib to take her in a ship with him to England ! Besides the girl is old enough to get married. If people come to know she is educated and modern and all that, she would n't have the ghost of a chance of getting into a decent family. There is still a great deal of prejudice against modernity among us, Menon, and I am really an exception". He laug hed at the beginning, in the middle, and at end of the speech, but it was a really sensible one from his point of view. There was nothing in it about the 'sack' or a certain "meddler." Menon understood that it was meant to be an *amende honorable*, a concilatory move, as well as an explanation.

Thus was he tempted to relinquish the heroic alternative and make peace with the commonplace. He felt himself in honour bound not to encourage the girl.

But to write a cut and dry reply in the negative was beyond him. Besides, in his present mood there was something sneaking and ignoble in the very idea of a clandestine correspondance with the inmate of a zenana.

Thus it came about that when Kummini looked at him in mute significant appeal day after day, he averted his eyes and she went away with a heavy heart.

IV

It was another, a wet and muddy, afternoon. The sky seemed to breathe like an infinitely weary person—weary of raining. There was just enough sunshine to light up the tears.

Menon felt disinclined to go for a walk. Out there, among the hills, scenting the clean wet grass, he had felt like a cad yesterday, when twilight was falling. "Imagination makes cowards of us all," he said. But he couldn't brave it, all the same.

"There is a grand lot of timber floating down the river. It is a fine sight with men on them, cooking and eating," the lad he was teaching suggested eagerly.

"I hate a river in flood ; it is so muddy," replied the sophisticated tutor half-heartedly. Young Damodaran wondered, open-eyed. Then he asked permission to go and raced off in high spirits to view the flotilla on the flood.

From across the courtyard of the western wing of the zenana, there broke out all on a sudden, a song. It was one of those Cabulli women who had strayed into those parts, alone and at an unfavourable season of the year, singing in her loud ringing voice the hackneyed Hindustani song :—

"*Hamàrà dès Hindustan hai,*" etc.

The song, by distance rendered more sweet, fitted Menon's mood. It was plaintive, mysterious, "memorative" of vague unfulfilled desires, and conjured up

"Old unhappy far off things
And battles long ago."

There came floating triumphantly on the wings of her song, visions of the Ganges, now in flood, now smiling in the summer sun, the hoary Himalayas, the cities palaces and peoples of the north, the magnificent relics and ruins of heroes and statesmen of bygone ages, and from an earlier time, the footprints of the Gods when they walked the earth.

The song ended, the charm was broken, and the tutor realised once again the bitter bondage of the actual and the present. "Romance is knocking at my door. I have only got to open it and let her in, but I dare not".

He thought of the song repeatedly. "It froths and bubbles with romance," he said, "Or is it merely my fancy ?"

V

Away, in front, lay a scrap of sky, pearl grey in colour, lighted up by a few pale stars and a half-moon somewhere to the right on the point of setting. The hills and trees visible for miles around lay muffled up in a sort of 'dim religious light'; and the water in a muddy pool here and there mounted a dull glow, and a sodden leaf sticking in the mud gleamed like an eye full of tears whenever the lightning in the southern sky flashed a signal.

There was no sound but emphasised the silence of the night. The cricket in its dry shelter screeched ceaselessly, and the chorus of frogs in distant pools seemed to be singing to the accompaniment of the roaring flood across the fields. From the cow-shed nearer, now and then the 'thud' 'thud' of a sleepy horn striking against the wooden palings sounded almost human in its homeliness.

The young man sat for a long while in his room, looking out into the night, and lost in thought. A small light burned in his bedroom behind, casting a rectangular patch of light on the floor outside. To the right was the landing and the staircase leading down to the verandah below. Opposite to him, across a broad courtyard were the family sleeping quarters. At one window there, a light came and went fitfully ; Menon was acutely aware it

was *her* window. He watched it for some time in alternate sympathy and exasperation ; saw it die out finally, and fell back into the deepest dejection.

Suddenly he was roused from his reverie by the soft footfall cautiously coming up the stair case. He jumped out of the chair and dived into the open bed-room to fetch a light. Holding up the small bed-room lamp in his left hand and shading his eyes with the right, he came out and peered at the other end from where the sound of footsteps approaching was now more distinctly audible.

"Who's there ?" he called out.

No reply. Presently in what seemed an age but was really a very brief while, the intruder's face and figure appeared.

He was dumb-founded by the utterly inconceivable fact. It was a girl ! The next moment he was stunned by the still more startling realisation that it was *the* girl ! She looked pale and thin, with big eyes, a perfectly oval face and a mouth like a red rose bud. She was wrapped up in a coarse white sheet as if in cerements.

"I thought I would come myself," she said. Her voice, so to say, broke the spell, and he came back to a sense of his surroundings. He put the lamp down.

"You are incredibly plucky," were his first words, while he looked all his admiration.

"It was the song finally made me. I never had the courage before," she said, simply.

"The song ! Ah, Yes!"—He remembered, now. "It made me feel as if I could grow two wings and fly away somewhere ; and I said I would come and talk to you, come what might,"; then as an afterthought of timidity, she added "Kummini alone knows that I have stolen out. Everybody else is asleep"

"Still you run a fearful risk," he commented, all the conventional, the tame, the unchivalrous in him reasserting their sway.

The girl was perplexed and pained.

"Why didn't you reply my letter ?" she asked touchingly.

At that moment Menon felt a very young man indeed, and rather foolish. He gulped down a lump in his throat. 'Because I was a cad, because I was a cad," his heart kept beating, but lips refused to utter the words. He wavered. The girl looked at his firm clear cut features and sighed. "My word! there is Romance in her face" he thought, straying from the point.

Suddenly from the foot of the stair was heard a short dry cough. Some one began climbing up the stair case with quick firm steps very unlike *hers* when she had come up.

They looked at each other in consternation. He could just indicate the open bed room with a mute gesture. She disappeared noislessly into the room, now immersed in darkness. The light was still burning where he had placed it.

His heart jumped into his mouth when the new comer stood before him, glowering at him, as it seemed, with a sleepless eye and a forced smile It was her father, his boss ! "Sit down," he said, himself taking the nearest chair.

Menon forced himself to sit down.

"I felt unusually sleepless ; there is not a breath stirring over there," he motioned towards the family apartments. He continued looking out at the open sky filled with shadowy outlines and studded with many stars. The moon had set. Then I saw a light in this direction and thought you might be awake, too."

In the pause that ensued, Menon breathed one long free breath, and, approached the lamp and turned down the wick to flickering point, with a, "May I ?"

"Yes, that is better. We can talk in the dark. When I came to the foot of the stairs, I could have sworn I heard some one talking overhead," he turned upon the young man, as it appeared to the guilty conscience, suspiciously. For some moments his tongue clove to the

roof of his mouth.

"I was talking" he admitted. Something made a rustling sound from the direction of the open bed-room behind their backs.

"To whom?" came the query, in genuine surprise.

"To myself. It is a habit that I have."

The old gentleman burst out into one of his uprorious fits of laughter, but soon bridled up, to the infinite relief of his audience. There was something incongruous in the sound of it at midnight and in the dark.

"I should be afraid to live all alone in such a place at your age"; he pointed at the weird and solemn scene in front of them. "But then you have no enemies to be afraid of as we country squires have, —Is it when you are frightened that you talk to yourself?" he asked again like a child reluctant to let go a funny idea.

"Sir, I have nothing to be afraid of; the habit belongs to my calm moments," he answered with some heat.

"Ah, you are a lucky young man. Fear of enemies was always my nightmare. They are of two kinds, known and unknown. Don't think I am joking. There are actually people who envy me every bit of my happiness and gloat over my misfortunes". He sighed, and Menon called him a bore under his breath.

"It was only the other day that they tried to break off a certain marriage proposal for my daughter." Menon felt interested, in spite of his situation. "Whose marriage?" he wondered.

"At last it has been settled and the date has been fixed." he continued. "There will be a grand function here shortly. You might be slightly inconvenienced in your routine, but I hope you won't mind. It is only three or four days,"

"Oh no, it doesn't malter at all. I shall take leave and go home."

"What!", roared the sensitive old gentleman. "Do you want to insult me?" "I mean no offence," Menon said, humbly.

"You shall certainly go on leave after the function or before it. It is the first of its kind since your coming."

"Yes, I shall gladly stay," he said, wishing to put an end to the scene at any cost. "That's right. You don't ask who the bridegroom is. Well, he is a man after your own heart, an Englishman". "A what?" Menon burst out forgetting himself in astonishment. The next moment he laughed aloud in an equally crazy and careless way when he caught the silly and absurd joke.

"A graduate; you know him perhaps— Mr.—Nambudiri."

"Yes I know him. A fine gentleman universally liked and respected," he replied heartily, for he had seen and heard nothing but good of the man concerned.

"Ah, I told you so. Now let us expect Theyi will have her wish come true. She will not only learn English but live with a real Englishwallah."

Menon moved restlessly in his seat. But his agitation passed unnoticed and the old gentleman rose from his chair majestically perorating on his own theme.

"Thus we watch sleeplessly over the welfare of our children while they snore in their cosy beds with little hearts full of grievances against us—I won't keep you awake much longer. In fact I myself feel a sort of sleepiness creeping over me."—In fact the sleep creeping across his tired eyelds was perfectly visible in its effects. He blundered down the staircase lugubriously with a parting salute, "sleep!"

When his footsteps died away and his figure disappeared among the shadows of the avenue below, Menon coughed a low significant cough. A tall ghost-like figure, wrapped as if in cerements, once again stood before him in the light.

Theyi was weeping piteously. He never realised how lovely her innocent child-like face was till he saw it dimmed with tears. "Now, don't weep", he whispered approaching her; and gently, but greatly daring, touched her tearstained

cheek with the hem of his shawl which he took off his shoulder for the purpose. She shrank back slightly from his touch. But the contact thrilled him......The hot blood surged up to his brain, and made his eyes sparkle and his face tingled with strange emotions. The girl was no longer a devotee but a goddess.

"Why do you weep?" he asked huskily.

"I don't know," she replied with wonted simplicity, and dried her tears with the fringe of her wrap.

"Let me go now," she added.

Menon felt all his vitality reviving. His voice became tender and melodious, and his face glowed with the beauty of a settled purpose.

"I have found a way to make you happy," he declared, triumphantly, and he really looked handsome as a young god.

"Please don't worry. I am quite happy —more than I deserve," she pleaded imploringly.

"Child, can you trust me?" His eagerness was almost painful to watch.

"Of course, I have trusted you"

"Yes, in coming to me for help," he murmured humbly and gratefully.

"Now let me go away" she repeated firmly. "A minute, what have I done to lose it?" "I thought you would understand. After what father said just now there seems to be—no—need—in short I am a fool!" her sobs broke out again and she covered her face.

"No, you are an angel. Every tear you shed wrings my heart like a drop of molten lead. Do let me chase away these tears for ever, darling! Do you care for me, just a little bit, enough to come away from this hateful bondage into the wonderful world outside, to live with me and share my love and life? The words rushed out like a torrent hurtling through him, and he unconsciously took a step forward and stretched forth his arms. She quickly sprang back and stood regarding him with starlted childlike eyes.

"I came to you for knowledge, not,—not,—anything else. I don't care for you that way. Indeed I didn't know *you* did! How could I? you didn't even care to reply my letter. Oh. If only you had replied that letter, both of us might have been spared this!" She waited some moments, watching him, but he stood like a statue, as if oblivious of everything, with his face buried in his hands.

Then she said slowly, "I am going"— He hardly seemed to hear the words.

When he raised his head again, she had gone.

The Talkies in India.

By

K. R. Ramakrishnan, VI FORM.

The world-famous inventor the late Thomas Alva Edison once remarked that he considered the gramaphone and the "Cinematograph" his most important inventions; he was right, and when we hear from very authentic sources that there are now more than a hundred thousand theatres erected throughout the world for the exhibition of motion pictures, the true value of the Cine-industry and the art of motion pictures become apparent to us at once.

Though the cinematograph came to light as early as 1885, it took nearly three decades for it to reach its present stage of perfection. It was in 1887, when even his first cinematograph machine was still imperfect, that the idea of projecting talking pictures occured to Edison. His constant endeavour in this direction was followed by a mild success (which being something entirely new at that time was a big success indeed), and he introduced his first "Kinemophonograph" in 1889. At this stage he had to stop, for people first wanted perfect silent pictures and so he went back to the task of perfecting them.

But Edison's assistant M. Lauste left his master to finish the work of perfecting the Silents and took up the idea of Talking pictures exclusively working day and night to discover a system for effectively reproducing sound.

To him goes the entire credit for recording sound on the film itself for the first time. He had to work under great disadvantages; for modern inventions like "valves" and "microphones" were then unknown. In 1904 his activities beor fruit, and he gave out to the world a complete recording and reproducing set. Another two years, and he had invented the "Light valve", the most important piece of apparatus in the recording set, and taken a master patent for his system. On this American scientists and inventors worked and with the aid of Microphones, Valves, Amplifiers etc., they perfected the talkies.

Thus stepped out the Talkies, a reality emerging from dreams.

It was the Americans who gave the world the first commercial talking picture; others, doubting its success, stood in the background with a sense of caution. Quite contrary to their fears, it was attended with great success throughout the world; more than half of Europe was filled with American Talkies and sound equipments before others got busy in the field.

England and other nations followed suit; India, true to her reputation for slow progress, also grasped the idea of producing and showing talkies of her own. In three years, after the first talking picture was shown in India, she had screened her own talkies which being first in the field became very popular. This success has encouraged in a short time many Indian producers who have begun making talkies in our own country and with our own artists.

Have the Talkies come to stay? So far as India is concerned the question is difficult to answer just at present; for it is too early to judge. Whether Talkies have come to stay or not, one thing is certain. They are now strikingly popular.

The future seems to be clouded ; unless our producers try to give the Indian public better pictures in clean artistic perfection, I am afraid our talkies will have a bad time. Since talkies in India are in the infant state, perfect pictures are not to be expected. The producers have to struggle through various difficulties, the language problem, finance, etc.

The greatest difficulty which darkens the future of our Talkies is the language problem. India has nearly 250 languages spoken in different parts; a Talkie produced in one particular language will not appeal to people speaking quite a different one. Consequently our producers have to give out a talkie in different languages, which means extra cost, labour, and time. Why was it that Indian Talkies were so well received wherever they were shown in India? The answer is quite simple ; being first attempts, the Indian public gave them their whole-hearted and solid support. But without considering this, and without caring to give them better pictures in return, the producers are persistently turning out Talkies very poor in quality. The result is that the public who have so enthusiastically given their support are also beginning to lose their interest. It is up to our producers to keep the Talkies alive ; the only way in which they can be saved is by giving the public Talking pictures that show far more of improvement both in technique and sound-recording. Perfect talkies are at present beyond our scope, because we have sound equipments very much inferior to those of Hollywood ; but I think our Engineers should try to get the maximum results with the sets available. Only then will the Talkies justify public support.

The problem of language may be got over, when we have attained a universal language for India, as we are trying to do.

Indian silents have come very near to the line of perfection, and it is the wish of every citizen in India that Talkies should reach the same height, too.

[A bright young friend once remarked that we shall soon have Smellies and Touchies. I am waiting for them, particularly the Touchies.—Ed. Z. C. M.]

ഒരു മദ്ധ്യാഹ്നം.

(പി. പി. ഭാസ്കരൻനമ്പ്യാർ—സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.)

1. എരിതീക്കനൽ തോററിടുന്ന ചൂടാ-
ലെരിയും നല്ലൊരുമീനമാസകാലം;
ശരിയായ് ദിനമദ്ധ്യവേളയിൽ തീ-
പ്പൊരിതൂകും വെയിലത്രഘോരഘോരം!!

2. പലകാലമഹോതിരഞ്ഞൊട്ടക്കം
'വലയിൽപെട്ടൊ'രുശത്രുവെക്കണക്കെ
അളവററൊരു കോപമാന്നു പൂഷാ-
വിളയെച്ചുട്ടു പൊരിച്ചിടുന്നു പാരം.

3. കതിരോൻകിരണങ്ങളാകുമമ്പിൻ-
തതിയേററീഭുവനം പിടഞ്ഞിടുമ്പോൾ,
മതിയിൽ പരദുഃഖചിന്തയാലോ,
ക്ഷിതിജാതങ്ങൾ പരംപകച്ചു നില്പൂ!

4. അതികൗതുകമാന്നു തങ്ങൾ പാട്ടു-
ന്നതിനൊപ്പിച്ചു തരുക്കളാം നടന്മാർ
പതിവിൻപടിയാടിടുന്ന കാണാ-
ഞ്ഞതിനാലോ വിഹഗങ്ങൾ മൗനമേല്പൂ.

5. ചെറുകൊമ്പുകളാൽ മരങ്ങൾ, തന്നെ-
ച്ചെറുതും മാടിവിളിച്ചിടാഞ്ഞയാലോ,
ചെറുപക്ഷികൾ കൊഞ്ചി, വന്നിടാനായ്
പറയാഞ്ഞോ, പവനൻമടിച്ചിരിപ്പൂ!

6. തരുവായുഖഗങ്ങളെന്തിവണ്ണം
മരുവുന്നിശ്ചലമെന്നറിഞ്ഞിടാഞ്ഞോ,
ഉരുചിന്തയിലാണ്ടുഗോക്കളാകെ-
ത്തരുജാലത്തണലിൽ ശയിച്ചിടുന്നു!

7. പുറമേകലരും കറുപ്പിനൊക്കും
കറചിത്തത്തിലുമാൎന്നമൂലമാവാം
നറുമാമ്പഴമുണ്ടഹങ്കരിച്ചാ-
ക്കറുകാകൻസഹകാരമാൎന്നവാഴ്വൂ!

8. ധരാതലത്തിലത്തരത്തിലെത്തിടുംവിപത്തിനെ-
ക്കരൾത്തടത്തിലൊട്ടുമേ നിനച്ചിടാതെബാലകർ
ഒരാടലിന്നിടംവിടാതെ ചാടിയോടിമാമ്പഴം
കരത്തിലാക്കിടുന്നു; ഹന്ത! വിശ്വശില്പികല്പിതം!!

സത്യത്തിൻെറ വിജയം,

അഥവാ, കേളികേട്ട വേളി.

പി. പത്മനാഭൻനായർ (സീനിയർ വിദ്യാൎത്ഥി.)

വിധിയോടും ദാരിദ്ര്യത്തോടും അസാധാരണധൈൎയ്യത്തോടുകൂടി പോരാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ശിവരാമശാസ്ത്രിയുടെ മനസ്സ് തൻെറ നാലാമത്തെ മകളുടെ ജനനത്തോടുകൂടി പൂൎവ്വാധികം ദ്രവിച്ചുതുടങ്ങി. എത്രയോ ദിവസം പട്ടിണികിടന്നിട്ടാണ് മററു മൂന്നു മക്കളുടേയും വിവാഹം ഒരുവിധം കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്. ആദ്യത്തെ മകളെ ഒരു പണക്കാരനു വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം ശാസ്ത്രിക്ക് സിദ്ധിച്ചുവെങ്കിലും ആ നിൎഭാഗ്യയായ കുട്ടി ആ ഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുവാൻ ഒരു കൊല്ലം തികച്ചും ഇരുന്നില്ല. രണ്ടാമത്തെ മകളെ കൊടുത്തത് കഷ്ടിച്ചുപജീവനം കഴിക്കുവാൻ മാൎഗ്ഗമുള്ള ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. എന്നാൽ മൂന്നാമത്തെ മകളുടെ വേളി നിമിത്തം ശാസ്ത്രിക്ക് ആയിരം ഉറുപ്പിക കടം ഉണ്ടായിത്തീൎന്നു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടും ശാസ്ത്രിയുടെ കഷ്ടപ്പാടവസാനിച്ചില്ല. കാരണം ആ മകൾ വിധവയായിക്ഷണം ശാസ്ത്രിയുടെ അടുക്കലേക്കു തന്നെ മടങ്ങിവന്നതായിരുന്നു. കടക്കാർ ദിനംപ്രതി വന്നു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതിന്നു പുറമെ തൻെറ അന്നന്നേക്കുള്ള ചിലവിന്നുള്ള വക കൂടി കാണാതെ വിധിയെ ശപിച്ചു. 'ആപത്തു വരുമ്പോൾ കൂട്ടത്തോടെ' എന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ ദുരവസ്ഥയിലാണ് ഭാൎയ്യയുടെ അകാലവിയോഗവും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നത്. ഈ സമയത്ത് എങ്ങിനെയാണ് തൻെറ നാലാമത്തെ മകളായ സീതയെ, വേളികഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നത്?

ശാസ്ത്രി തൻെറ ആത്മഗ്രന്ഥശോധന ചെയ്യാത്ത ദിവസങ്ങൾ നന്ന ദുൎല്ലഭമാണ്. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് ഒരു കാറിൻെറ ശബ്ദവും അതിനെ തുടൎന്നു വാതിൽക്കൽ ഒരു മുട്ടും കേട്ടത്. ചുമരിൻെറ വിള്ളലിൽകൂടി ആഗതനെ ഒന്നു വീക്ഷണം ചെയ്തു. കടക്കാരനല്ലെന്നു ബോദ്ധ്യമായപ്പോൾ കവാടം തുറന്ന് ആയാളേ, അകത്തേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. നവീനരീതിയിൽ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തിരുന്ന ആഗതൻ ബൂട്സിട്ടു തൻെറ തളിച്ചു മെഴുകിയ കോലായ അശുദ്ധമാക്കിയത് ഒട്ടും രസമായില്ലെന്ന് ശാസ്ത്രിയുടെ മുഖം തെളിയിച്ചുവെങ്കിലും ആയാൾ അതിനെ വിലവെക്കാതെ ഒരു അധികാരസ്വരത്തിൽ തൻെറ ആഗമനോദ്ദേശം വെളിപ്പെടുത്തി.

"ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നും പിരിയാറായ ഒരു സി. ഐ. ഡി. ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ്

ഞാൻ. എന്റെ പേർ നിങ്ങാം ഇതിന്നു മുമ്പു കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. നിങ്ങാം കടത്തിൽ ആണ്ടിരിക്കയാണെന്നും, കടക്കാർ നിങ്ങളെ ജയലിലേക്കയക്കാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കയാണെന്നും കേട്ടു. ഇതിന്നും പുറമേ ഈയിടെ ഉണ്ടായ കൊലക്കേസിൽ കുറച്ചെന്തോ സംബന്ധമുള്ളതായി എനിക്കു തെളിവും കിട്ടിയിരിക്കുന്നു''.

കൊലക്കേസിൽ തന്നെ സംശയിക്കുന്നതായി കേട്ടപ്പോാം ശാസ്ത്രി കുറച്ചുനേരം സ്തബ്ധനായിനിന്നുപോയി. ശബ്ദം ഇടറി. കണ്ണുകളിൽനിന്നും ജലം ഊറി. ''ഞാൻ, ഞാൻ അതിൽ തീരെ....തീരെ.... നിരപരാധിയാണെന്ന് ദൈവസമക്ഷം സത്യം ചെയ്യാം.'' എന്നു ഗൽഗദത്തോടു കൂടി പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു.

''നിങ്ങാം അതിൽ നിരപരാധിയാണെന്നാണ് എന്റെയും വിശ്വാസം. ആട്ടെ, ആ വിഷയം പോകട്ടെ. വന്ന കാര്യം പറയാം.''

''കാര്യം കോക്കട്ടെ. എനിക്ക് കാര്യത്തിലൊന്നും മനസ്സിരുത്തുവാൻ ഒന്നാമത് സമയമില്ല. രണ്ടാമത് മനസ്സിന്നു ഒരു സന്തോഷവുമില്ല. വയസ്സായില്ലെ, ഇനിയെങ്കിലും കുറച്ചു മനസ്സമാധാനം കിട്ടട്ടെ.''

''മനസ്സമാധാനം കിട്ടട്ടെ എന്നാണ് ഞാനും പറയുന്നത്. നിങ്ങാക്കു ഒരു മകളുണ്ടല്ലോ. അവളെ ഒന്നു കാണുന്നതിന്നു വിരോധമുണ്ടോ?

''കാണുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. പക്ഷെ ഇപ്പോാം ഇവിടെ ഇല്ല. വെള്ളം കൊണ്ടുവരുവാൻ പോയിരിക്കയാണ്. വരുമ്പോാം കാണാം. പക്ഷേ ഇതും നിങ്ങാം സംസാരിക്കുവാൻ പോകുന്ന കാര്യവുമായി എന്താ ബന്ധം.''

''നല്ലത്, കാര്യം തുറന്നുപറയാം. എനിക്ക് അവളെ വിവാഹം കഴിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്.''

''നിങ്ങളോ!!! ഇത്ര വയസ്സായ............ ....''.

''ഛീ! എന്തു പറയുന്നു. വയസ്സനെന്നോ? എന്റെ പേർ കേട്ടാൽ വിറക്കാത്തവർ ആരുമില്ലെന്നിരിക്കെ എന്റെ മുഖത്തുനോക്കി ഇങ്ങിനെ പറയുവാൻ മടിയില്ലല്ലോ. കൊലപാതകക്കേസിൽ പങ്കെടുത്ത്..........................''

''അയ്യോ എന്തിന്നു ദേഷ്യപ്പെടുന്നു. അവാക്കു വളരെ ചെറുപ്പമാണ്. ഇതു സമ്മതിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എങ്ങിനെ ഞാൻ അവളുടെ ഭാവി ദുഃഖകരമാക്കിത്തീക്കും. സീത, സീത അതാ വരുന്നു.''

താൻ കേട്ടതിൽ പതിന്മടങ്ങു സൗന്ദര്യവതിയാണ് സീതയെന്നു ബോദ്ധ്യമായപ്പോാം അവളെ തട്ടുവാനുള്ള ആശയും അതോടുകൂടി വദ്ധിച്ചു.

''എന്റെ ഇതുവരെയുള്ള സമ്പാദ്യമെല്ലാം അവാക്കു കൊടുക്കുവാൻ തെയ്യാറാണ്. നിങ്ങാക്ക് കടക്കാരുടെ ശല്യത്തിൽനിന്നു മോചനം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. എങ്ങിനെയെങ്കിലും സമ്മതിപ്പിക്കേണ്ടത് നിങ്ങളുടെ ചുമതല''.

''മറുപടി ഇപ്പോാം പറയുവാൻ വയ്യ. ശ്രമിക്കട്ടെ.''

"മറുപടി ഇപ്പോഠം വേണമെന്നില്ല. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞിട്ടു പറഞ്ഞാൽമതി. അതുവരെ ചിലവിന്ന് ഇതിരിക്കട്ടെ" എന്നും പറഞ്ഞു നൂററപ്പിക യുടെ ഒരു നോട്ടെടുത്ത് ശാസ്ത്രിയുടെ മുൻവശത്തിട്ട് ആ ഗതൻ യാത്രയായി.

പണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പിണവും വായതുറക്കും. മകഠംക്ക് കുറച്ച വിസമ്മതമുണ്ടാകുമെങ്കിലും കാൎയ്യം നടത്തുവാൻ തന്നെ ശാസ്ത്രി തീൎച്ചയാക്കി.

II

"പത്മാലയം" അഡയാറിലുള്ള എല്ലാ ബങ്കളാവുകളിലും വെച്ച് മേത്തരമായതാണ്. അന്ന് ശിവരാമശാസ്ത്രിയുടെ മുമ്പിൽ ആവിർഭവിച്ച സി. ഐ. ഡി. ഉദ്യോഗസ്ഥനായ നടേശശാസ്ത്രിയാണ് പത്മാലയത്തിൻെറ ഉടമസ്ഥൻ. വരാന്തയിൽ ഇട്ടിരുന്ന ചാരുകസാലമേൽ കിടന്ന് ശാസ്ത്രി എന്തോ മനോഗതം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കയാണെങ്കിലും ചിലതെല്ലാം കുറേശ്ശ പുറത്തു കേഠംക്കാമായിരുന്നു. ഹാ എന്തു സൗന്ദൎയ്യം. കാൎയ്യം സഫലമായെങ്കിൽതന്നെ എങ്ങിനെയാണ് കമലം ഇരിക്കുമ്പോഠം പരസ്യമായി അവളെ വിവാഹം ചെയ്യുക. എങ്ങിനെയെങ്കിലും കമലത്തിനെ അകററണം. എൻെറ ജീവനെ പണയം വെച്ചാലും ശരി, ഞാൻ കമലത്തിനെ അകററും..... ....ഈവിധ മനോവിചാരങ്ങളോടുകൂടി ശാസ്ത്രി ഒരു സുഖനിദ്രക്ക് വശംവദനായി.

ശാസ്ത്രി ഉണൎന്നപ്പോഠം സമയം സന്ധ്യയോടു സമീപിച്ചിരുന്നു. വേഗം തൻെറ സ്നേഹിതനായ ബാലരാമിന്ന് ഒരു കത്തെഴുതി.

പത്മാലയം,

പ്രിയമിത്രമേ! 8—8—1930.

ആവശ്യപ്രകാരമുള്ള ക്ഷണനം ഇതുവരെ സ്വീകരിക്കാഞ്ഞത് ജോലിത്തിരക്കുകൊണ്ടാണ്. എല്ലായ്പ്പോഴും തിരക്കതന്നെ; പക്ഷെ നാളെ ജോലി കുറവായതിനാൽ രാത്രി എട്ടുമണിക്ക് അവിടെ വരുന്നതാണ്. രാത്രി സുഖമായിക്കൂടാം. ശേഷം കാഴ്ചയിൽ.

എന്ന്

സ്വ. നടേശൻ.

പിറെറ ദിവസം കൃത്യം എട്ടുമണിക്ക് നടേശൻ ബാലരാമിൻെറ വീട്ടിൽ ഹാജർ കൊടുത്തു. സ്നേഹിതനെ സല്ക്കരിക്കുന്നതിന്ന് ബാലരാം ഗംഭീരമായി വട്ടംകൂട്ടിയിരുന്നുവെങ്കിലും ശാസ്ത്രിക്ക് പെട്ടെന്ന് ഒരു തലവേദന വന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം നേരത്തെ കിടപ്പറയിലേക്ക് തിരിച്ചു.

നിശാദേവിയുടെ ഘോരാട്ടഹാസം ദിഗന്തരങ്ങളിൽ മാറെറാലിക്കൊണ്ടു. പത്മാലയത്തിലെ മണിദീപം മാത്രം ഇതുവരെ കെടുത്തിട്ടില്ല എന്നു മാത്രമല്ല നടേശൻെറ ഭാൎയ്യയായ കമലം അതിന്നു മുമ്പിൽ ചിത്രത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടപോലെ നിശ്ചേഷ്ടയായിനില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഭൎത്താവിൻെറ പെരുമാററം നിമിത്തം ജീവിതം ദുസ്സഹമായ ഒരു ഭാരമായിത്തീൎന്നതിനാലാണോ ഈ വ്യഥ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നത്?

മണി ഒന്നടിക്കുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ കമലം വിളക്കു താഴ്ത്തികിടപ്പറയിലേക്കു തിരിച്ചു. പക്ഷെ നിദ്ര അവളെ കടാക്ഷിച്ചതേ ഇല്ല. ആരോ കോണി കയറിവരുന്ന ശബ്ദം കേട്ട് പരിഭ്രമിച്ച് കമലം തളത്തിലേക്ക് പ്രവേശിച്ച് വിളക്കുനീട്ടി വലിയ ആൾക്കണ്ണാടിയിലേക്ക് ദൃഷ്ടി പതിപ്പിച്ചു. അകത്തും പുറത്തും നടക്കുന്നതെല്ലാം കാണത്തക്കവിധത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചതായിരുന്നു അത്. അതാണ് കമലം കണ്ണുകൾ അങ്ങോട്ടു തിരിച്ചത്. ആപാദചൂഡം മൂടിപ്പുതച്ച ഒരു രൂപം കയ്യിൽ തോക്കുമായി പ്രവേശിക്കുന്നതു കണ്ടതോടുകൂടി ദേഹം വിയർത്തു. ആഗതൻെറ പരിഭ്രമം നിമിത്തം തലയിൽ ഇട്ടിരുന്ന പുതപ്പ് നിലത്തു വീണു. ഭയം അത്ഭുതമായി മാറി. കാരണം ആഗതൻ നടേശശാസ്ത്രിയായതായിരുന്നു. എന്നാൽ അത്ഭുതം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ ശാസ്ത്രിയുടെ കയ്യിൽ ഇരുന്ന തോക്ക് ഒന്നു പൊട്ടി. കമലം നിലത്ത് വീഴലും, ഘാതകൻ ഓടി രക്ഷപ്പെടലും ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു.

ഭാര്യയുടെ മരണമാണ് രാവിലെ ആദ്യം കിട്ടുന്ന വർത്തമാനമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടെയാണ് ശാസ്ത്രി വീണ്ടും ബാലരാമിൻെറ വീട്ടിൽ എത്തിച്ചേർന്നത്. എന്നാൽ നേരം പുലൎന്ന് കുറേ കഴിഞ്ഞിട്ടും യാതൊരു വർത്തമാനവും പത്മാലയത്തിൽ നിന്നു വരാത്തതുകൊണ്ടു സ്നേഹിതനോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് ശാസ്ത്രി പത്മാലയത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. പിറെറ ദിവസം എല്ലാ വർത്തമാനക്കടലാസ്സുകളിലും താഴെ കാണുന്ന പരസ്യം കണ്ട് ബാലരാം അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

"സുപ്രസിദ്ധ സി. ഐ. ഡി. ഉദ്യോഗസ്ഥനായ നടേശശാസ്ത്രിയുടെ ഭാര്യയെ കാണാതായിരിക്കുന്നു. കണ്ടുപിടിക്കുന്നവൎക്ക് 500ക. സമ്മാനം."

നടേശശാസ്ത്രി (ഒപ്പ്.)

III

മാസം ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. നടേശശാസ്ത്രിയുടെ പരസ്യമായ വിവാഹം പത്രപംക്തികളിൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഈ ഒരു മാസത്തിനിടക്ക് കമലം ഉണ്ടായിരുന്ന അന്നത്തെ മാതിരി തന്നെ അനവധി അബലാജനങ്ങളുടെ ചാരിത്രമാകുന്നഅമൂല്യരത്നത്തിനെ ആയാൾ യഥേഷ്ടം അപഹരിച്ചാനന്ദിച്ചു. വിവാഹദിവസം ആസന്നമായി. വിവാഹപന്തലിൽ എല്ലാവരും യഥാസ്ഥാനം ഇരുന്നു. മംഗല്യമുഹൂർത്തം സമീപിച്ചുതുടങ്ങി. എന്നാൽ ആൾക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നും ഒരു സ്ത്രീ മുൻവശത്തേക്ക് ബദ്ധപ്പെട്ടുവന്നു. എല്ലാവരുടേയും ദൃഷ്ടികൾ അവളുടെ നേരെ പതിഞ്ഞു. "നിങ്ങൾ ദയവു ചെയ്ത് കുറച്ചുനേരം ഞാൻ പറയുന്നതിനെ ശ്രദ്ധിക്കുക. ഈ നില്ക്കുന്ന മണവാളൻ എൻെറ ഭർത്താവായ നടേശശാസ്ത്രിയാണ്. ഇദ്ദേഹം ഒരു കൊലപാതകനും വിശ്വാസവഞ്ചകനുമാണ്. എൻെറ ജീവിതത്തെ നശിപ്പിച്ചതിന്നു പുറമേ ഇതാ വേറെ ഒരു സഹോദരിയുടെ ജീവിതം കൂടി അസുഖകരമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ പോകുന്നു. എൻെറ കാ

തിലുള്ള മുറി നോക്കുക. ഇത് അദ്ദേഹം വെടിവെച്ചതാണ്. വെടിവെച്ചുവെങ്കിലും ഭാഗ്യവശാൽ ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടു.''

കമലം ഇതു പറയുന്നതിന്നിടയിൽ ''ഇതു ശുദ്ധമേ കളവാണ്'' എന്നിങ്ങിനെ ശാസ്ത്രി പല പ്രാവശ്യവും ഉച്ചരിച്ചുവെങ്കിലും ജനക്കൂട്ടം അതിനെ ശ്രദ്ധവെച്ചില്ല. ബാലറാം മുന്നോട്ടു വന്നു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. ''ഞാൻ ശാസ്ത്രിയുടെ ഒരു സ്നേഹിതനാണ്. ഈ സംഭവം നടന്നു എന്നു പറയുന്ന രാത്രി ശാസ്ത്രി എൻെറ വീട്ടിൽ കൃത്യം 8മണിക്കു വന്നുചേൎന്നു. പക്ഷെ എന്തോ അസ്വാസ്ഥ്യമുള്ളതുപോലെ തോന്നിയതിനാൽ ഞാൻ സ്നേഹിതനെ സൂക്ഷിച്ചു. രാത്രി $12\frac{1}{2}$ മണിക്ക് ഇദ്ദേഹം പുറത്തു പോയി $1\frac{1}{2}$ മണിക്ക് മടങ്ങിവന്നു. ഇതു സത്യമാണ്.''

എല്ലാവരുടേയും ദൃഷ്ടികൾ ശാസ്ത്രിയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. പക്ഷേ ആയാൾ പോയ്ക്കഴിഞ്ഞു.

പിറേറ ദിവസം പോലീസുകാർ പത്മാലയത്തിൽ ശോധനക്കു ചെന്നപ്പോൾ നടേശശാസ്ത്രിക്കു പകരം കണ്ടത് ആയാളുടെ മൃതശരീരത്തേയാണ്. മേശപ്പുറത്ത് വെച്ചിരുന്ന എഴുത്ത് എടുത്ത് അവർ ഉറക്കെ വായിച്ചു.

ശ്രീ

''ജീവിതത്തിൽ അനവധി കൊലപാതകികളെ പിടിച്ചു എന്നെ ജീവനോടുകൂടി പിടിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് തെററാണ്. നിങ്ങൾ ഇവിടെ എത്തുമ്പോഴേക്ക് എൻെറ ആത്മാവ് എത്തേണ്ട ദിക്കിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകും. ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള കുററങ്ങളെ സമ്മതിക്കുന്നു. സീതയിൽ ഉള്ള അതിയായ കാമമാണ് കമലത്തിനെ കൊല്ലുവാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. അവളുടെ മനോഹരസ്വരൂപം ഇന്നും അന്നും എന്നും എൻെറ സ്മരണയിൽ ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഇനി ഇരിക്കുകയും ചെയ്യും. ആ സ്ത്രീക്ക് എൻെറ സ്വത്തിൻെറ പകുതി ഭാഗം സന്തോഷത്തോടും സമ്മതത്തോടും കൂടി വിട്ടുകൊടുക്കുന്നു. ബാക്കി മാത്രം മകലത്തിന്ന് ചേരേണ്ടതാണ്. സീതയും ഞാനുമായുള്ള വിവാഹം കഴിയാഞ്ഞത് ഭാഗ്യം!!! അവൾ ഇഷ്ടമുള്ള ഭൎത്താവിനെ സ്വീകരിച്ച് ജീവിതം സുഖമായി നയിക്കട്ടെ! അതിന്ന് ജഗദീശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഞാൻ സമാധാനത്തോടും സന്തുഷ്ടിയോടും കൂടെ മരിക്കട്ടെ!! ഓം ശാന്തി, ശാന്തി, ശാന്തി.''

The Conflagration.

By

V. Balakrishna Menon (Junior Intermediate)

[School fires in Malabar are not always accidental. One wonders if this "Conflagration" was started by a sleepy night watchman's *beedi* or some hard pressed examinee who felt he could do with just a couple of days more for preparation. Ed.—Z. C. M.]

On the thirteenth of March last (please notice the date) I wandered down to the Valapad High School. Our examinations were to begin the next day. I had been hard at work for weeks, and felt that I should be the better for a walk and some rest.

It was a golden evening.

The rosy rays of the setting sun penetrated through the small holes on the walls of the great temporary shed erected for the purpose of the S. S. L C. Examination, and brightly illuminated the long rows of dual desks. Many other pupils of the Sixth Form were loitering on the verandahs of the main hall. Some of them talked about the bombastic style which they would employ in the English Papers. Some gave out answers to different questions supposed likely to appear in the question papers. Every one had some plan to stagger the examiners. I kept remote from their company and sat down in a corner.

After a while we assembled for departure. After exchanging "good nights" and "good luck" we went our several ways. I reached home about seven o'clock and lay down on an easy chair with my legs much higher than my head, and gave myself up to my thoughts. That was the sixteenth day of my recovery from small pox, and I had not regained my strength. The thought of the impossibility of passing the examiantion,and the disgrace which failure would bring, soon threw me into an immeasurable depth of dispondency.

It was about ten when I rose up and went to bed. Even at so late an hour, I could not sleep. I kept tossing in my bed. At about twelve the thundering and continued ringing of the Church bell broke the solemn silence of the dark night. I rose up and looked through the windows in the direction of the Church. I could distinctly hear the cries of people. I ran down the stairs and called my servant. I took my long knife and a whip. The servant lighted a lantern, and with a loud shout, pulled the door open and jumped into the open yard. All this in one brief moment of time. Our minds were running on dacoits. We ran as fast as our legs would carry us in the direction of the Church. But when we reached there we saw men and women running towards the school. I ran with the utmost precipitation till I reached the school fence. Rounding a bend, I came suddenly on a grim scene of destruction, lit up by the red glare of raging flames. The shed was burning!. The flames jumped to an immense height. The teak wood beams that supported the roof were falling with crashing sounds. The nails and clamps of benches and desks were hurtled red-hot to great distances through the air. None of us could advance even a step beyond the fence. I could not utter a syllable. When I looked round I saw an immense concourse of people. It was faces everywhere, faces expressing varied emotions, but all agreeing in their earnestness to get a good view of the conflagration.

Some thronged round me and each one began an account of the matter. Every one talked, no one listened. Partly from one, and partly from another, I learnt that it was the north-eastern corner that caught fire first. The watchman ran helplessly here and there. The crowd was too distracted to think of ways of fighting the fire. I stood like a statue, looking at the systematic way in which the shed was burning. As I was thus looking on, my eyes were dazzled by something shining at a distance. I looked at it keenly and understood that it was a little pond, in which I had deposited many ink-bottles, taken from the examination hall, in old days ; its waters now turned liquid gold by the alchemy of fire.

Some belated attempts were made to control the fire ; but it was not a helpful or disciplined crowd. A little earlier they might have pulled down the un-ignited part of the roof ; but now it was too late. Water was scarce, and such efforts as the people made had not the least effect on the steady progress of the burning. The thatch flared fiercely. After about two hours I returned home. The clock struck three. I went to bed, once more, but I could not sleep. At day-break I rose up and calling my brother and servant went to bathe. I put on my shirt and hurried to the school. I could see the long pillars towering up over the ruins like discomfited guardian giants. The ashes and cinders and the half-burnt fragments of benches and desks littered the place. It had a close resemblance to a burial ground. I stood there for a long time gazing at the depradations made by the fire.

A Midnight Horror.

By

Monica Jacob *(Junior Intermediate)*

Big Ben had boomed ten. It was pitch dark, and I hurried into my room, turned out the lights, and lay down to sleep. I slept I know not how long ; suddenly I was awakened by a loud thud just outside my door as if something heavy had fallen. "What can it be at this time of night ?" I wondered. The thud was followed by a grating sound as if somebody was trying to open my door. I trembled with terror and felt the cold sweat running over me. I could hear my own heart thumping with excitement and fear. In vain I tried to still its clamour; the more I tried, the more it increased, and the scraping on the door grew louder. At last I collected my courage and with heart bounding fearfully, crept slowly to the door, opened it just a little, and peeped out. There to my horror were two living points of fire glaring straight out at me. My heart gave one bound and then stopped beating. I slammed the door and managed to shoot the bolt home. But it was a light one and the door was slowly giving to the repeated assaults of the huge animal which I realised must be the bear which had escaped from the zoo the previous day, and, I had heard, baffled all attempts to capture it. Good God ! What was I to do ? In a few seconds the animal would be within the room ! I crept tremblingly back to my table, took my brothers' loaded revolver and waited in an agony of terror. Seconds, then minutes, passed. I became vaguely conscious of the huge form entering in and shambling towards me. I felt its hot breath very near my face. The pistol seemed to go off in my hands without any conscious will, and as the wounded beast sprang on me I fell down with a cry, and then remembered no more.

When I came to my senses I found the doctor bending over me. I felt my head throbbing painfully ; I recollected all that had happened, and terror came on me again. Explanations followed. The beast, it seemed, had turned tail and fled at the appearance of some men who had heard my cry and come to my rescue, but not before inflicting a wound on my shoulder. I was confined to my bed for several weeks, before I fully recovered. I do not think I shall ever forget this midnight horror.

വസന്തസായാഹ്നം.

(മധുര-മണിപ്രവാളരീതി; വൃത്തം—മാലിനി.)

(കോങ്ങോട്ടു കൃഷ്ണൻനായർ.)

1. ചരമദിശി ചുകന്നു; രാഗമെങ്ങും നിരന്നു;
സരസി കുവലയത്തിൻ മന്ദഹാസം തുടങ്ങി;
സരസമധുരഗാനം പക്ഷിജാലങ്ങൾ പാടി
സരളവനിതയെപ്പോൽ സന്ധ്യയും വന്നണഞ്ഞു.

2. ധരണിധവളയായീ ചാരുചന്ദ്രപ്രകാശാൽ;
പരിമളമൃദുവാതം പാരിലെങ്ങും പരന്നു;
തരളമധുപപാളീ മൂളിമൂളിക്കളിക്കേ
തരുണബകുളവൃന്ദം പുഷ്പവർഷം തുടങ്ങീ.

3. കളകളരവമോടേ കല്യസല്ലാപമാർന്നു;
കിളികളതുകളെല്ലാം കേട്ടു ചൊല്ലിത്തുടങ്ങീ;
വെളുവെളെ വിലസീടും ചന്ദ്രികാകാന്തിതന്നിൽ
തെളുതെളെ വിലസുന്നു ലോലകല്ലോലജാലം.

4. വികചകുസുമഭാരാൽ പാവനം പാരിജാതം
സകല ജനതതിക്കും നാസികാഹ്ലാദമേകീ
മുകുളപുളകമേററങ്ങുചിതാമോദയുക്തം
സകുതുകമതിമുക്തം മത്സരത്തിന്നൊരുങ്ങി.

5. അരുണമുകുളകാന്തി പ്രൗഢിതേടും പലാശം
സുരുചിരനവരാഗം കണ്ടു ലജ്ജിച്ചു മങ്ങി;
ദ്രുതകനകകലാപംപോലെയാപാദചൂഡം
പുതുമലരണിയുന്നക്കൊന്ന കാണാതെനിന്നു.

(സന്ധ്യാരാഗം കണ്ടു് പലാശം ലജ്ജിച്ചു; കണിക്കൊന്ന കാഴ്ചയിൽനിന്നും മറഞ്ഞു.)

9. ഗഗനമധികനീലം, സർവ്വതാരാഭിരാമം
ഗുരുകവിബുധപൂതം, സാരമന്ദം, സചന്ദ്രം,
സകലമതുനിശാസ്യേ പുഷ്പപൂർണ്ണാതിരമ്യം
ബകുളവനസമാനം ഹന്ത! ശോഭിച്ചിടുന്നു.

(സാരമന്ദം=ആരനോട്ടം, മന്ദനോട്ടം കൂടിയത്. നീലാകാശം നക്ഷത്രങ്ങളോട്ടുകൂടി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടാൽ നിറയെ പൂത്ത ബകുളവനങ്ങളെപ്പോലെ തോന്നുമെന്ന് സാരം.)

7. പ്രകൃതിസുഭഗയാകും മാധവീസാന്ധ്യലക്ഷ്മീ
വ്വിമലശശികരത്താലെത്രയും ലോഭനീയാ
ജനഹൃദയമശേഷം വശ്യമാക്കി പ്രസന്ന
പ്രഭയോടുവിലസുന്നു പശ്ചിമാശാങ്കമദ്ധ്യേ.

8. വൎണ്ണാലങ്കാരമില്ലാത്തൊരു കവിതവരും
പോലഹോരാത്രി വന്നു;
വൎണ്ണം, പുഷ്പം, ദളം, കോരകകിസലയവും
ശ്യാമമായിബ്ഭവിച്ചു;
പൂൎണ്ണാനന്ദം കൊടുക്കും സുമതരുനികരം
ഭീതിയുണ്ടാക്കിനിന്നു
കൎണ്ണത്തിൽ ചെന്നതെല്ലാം ശ്രുതികടുരവമായ്
ത്തീൎന്നു സന്ധ്യാവസാനം.

രാത്രിയിൽ സകല വൎണ്ണങ്ങളും നശിച്ച് എല്ലാം കറുത്ത വൎണ്ണമായിത്തീരുന്നതിനാൽ യാതൊരു കാൎയ്യയുമില്ല; അലങ്കാരവുമില്ല; പൂത്തുനില്ക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങൾക്ക് രാത്രിയിൽ യാതൊരു കൗതുകവുമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഇരുട്ടുകൊണ്ട് അവ ഭയങ്കരമായി തോന്നുകയും ചെയ്യും. അതുപോലെ വൎണ്ണാലങ്കാരമില്ലാത്ത കവിതയും കാൎയ്യയിൽത്തന്നെ രസശൂന്യമായിരിക്കും എന്നു താല്പൎയ്യം.

പൊതുജനാരോഗ്യം.

(വി. ആർ. മേനോൻ, സ്കൂൾഫൈനൽ വിദ്യാൎത്ഥി.)

ഒരു രാജ്യത്തിൻെറ അഭിവൃദ്ധി ആ രാജ്യത്തിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തേ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം ചരിത്രത്തെ തിരിച്ചും മറിച്ചും, മറിച്ചും തിരിച്ചും നോക്കുന്നതായാൽ ഏററവും അധികം ആരോഗ്യവും ബലവും ഉള്ള രാജ്യക്കാർ യുദ്ധങ്ങളിൽ വിജയികളായി ഔൽകൃഷ്ട്യം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. ചരിത്രകാരന്മാർ ഒരു രാജ്യത്തിൻെറ അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള കാരണം ആ രാജ്യത്തിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തിലും ബലത്തിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നു പറയുന്നു.

ഇക്കാലങ്ങളിൽ ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ ജാതിക്കാരും അവരവരുടെ ആരോഗ്യത്തേയും ബലത്തേയും വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ വലിയ പ്രയത്നങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. എല്ലാവരും ആരോഗ്യത്തെ സമ്പാദിക്കുവാൻ വ്യായാമം പരിശീലിക്കുന്നു. "ശരീരമാദ്യം ഖലുധൎമ്മസാധനം" എന്നാണല്ലോ പ്രമാണം. ഏതുവിധ ധൎമ്മങ്ങളേയും സാധിപ്പാൻ ശരീരമാണ് സാധനം. ആരോഗ്യവും ദൃഢതയും ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരിക്കേണമെങ്കിൽ നല്ല ഭക്ഷണം മാത്രം പോര. മിതമായ വ്യായാമവും അത്യന്തം ആവശ്യമാകുന്നു. നല്ലപോലെ വായിക്കുന്ന കുട്ടികൾ പരീക്ഷയിൽ ജയിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും പഠിപ്പിൻെറ അവസാനത്തിൽ അവർ രോഗികളായി കഷ്ടപ്പെടുന്നതും അസാധാരണമല്ല. ഇതിൻേറ മുഖ്യകാരണം വ്യായാമം പോരാതെ വരുന്നതാണ്. ദേഹം നമ്മുടെ സ്വന്തമാണ്; അതിനെപ്പററി ആൎക്കും ചോദിപ്പാനവകാശമില്ല; എന്നു ധരിക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണ്. ഈ ദേഹത്തെ പോഷിപ്പിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു പലൎക്കും നാം കടം വീട്ടേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ആ കടം തീൎക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ മുറയാണ്. അതുകൊണ്ടു നാം വ്യായാമം ചെയ്തു ആരോഗ്യത്തേ വൎദ്ധിപ്പിക്കണം. ബുദ്ധിയേയും ദേഹത്തേയും വേണ്ടവിധം വ്യാപരിപ്പിച്ചു കൃതാൎത്ഥന്മാരായിരിക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ മുറയാണ്. "ഇരുമ്പും തൊഴിലും ഇരിക്കെക്കെട്ടും" എന്നുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലിൻേറ സാരം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇപ്പോൾ ഓരോ രാജ്യക്കാരും അവരവരുടെ ഏററവും വലിയ സമ്പാദ്യവും ധനവും ആരോഗ്യമാണ് എന്നു കരുതി അവർ കഴിയുന്ന വിധത്തിൽ തങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചുവരുന്നു. കൌണ്ട് എബൻസ്ബൎഗ്ഗ് (Count Abensberg) എന്ന ആൾ തൻെറ മുപ്പത്തിരണ്ടു സന്താനങ്ങളെ, തനിക്കു കൊടുപ്പാൻ കഴിയുന്ന സമ്മാനങ്ങളിൽ വെച്ചു ഏററവും വലിയ സമ്മാനമായി കരുതി, രണ്ടാമത്തെ ഹെൻറി (Henry II) എന്ന ജൎമ്മനിയിലെ ചക്രവ

ത്തിക്കു സമ്മാനിച്ചു എന്ന ഒരു കഥ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നു ആരോഗ്യമുള്ള സന്താനങ്ങൾ എത്രമാത്രം അഭിമാന സ്ഥാനമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണല്ലോ.

ബലമുള്ള രാജ്യക്കാർ ബലഹീനന്മാരായ രാജ്യക്കാരെ തോല്പിച്ചും, കഠിനമായി ഉപദ്രവിച്ചും, അടിമകളാക്കിയും വത്തിച്ചുവരാറുണ്ടെന്നു നമുക്കു ചരിത്രങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. ചില ആളുകൾ ദേഹശക്തിയേക്കാൾ വലിയതു് ബുദ്ധിശക്തിയാണ് എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മുടെ ബുദ്ധിശക്തിയുടെ നിലനില്പിന്നു ആരോഗ്യം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ബലഹീനനായ ഒരുവനിൽ അതിവിശേഷമായ ബുദ്ധി വളരെക്കാലം സ്ഥിതിചെയ്യുവാൻ തരമില്ല. മനുഷ്യശരീരമാകുന്ന യന്ത്രത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളേയും വേണ്ടപോലെ സൂക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുവന്നാൽ മാത്രമേ ബുദ്ധിക്കു് സുസ്ഥിരമായ ശക്തി ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളു. ശക്തിയും ഉന്മേഷവും ഉള്ള ബുദ്ധി ആരോഗ്യത്തോടുകൂടിയ ശരീരത്തിൽ മാത്രമെ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളു എന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും വൈദ്യന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടു നല്ല ബുദ്ധിയുള്ളവരായിരിക്കേണമെങ്കിൽ ഒന്നാമതായി ആരോഗ്യത്തെ സമ്പാദിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കേണം. മനുഷ്യരുടേ സ്വത്തുക്കളിൽ ഏററവും വിലപിടിച്ചതു ആരോഗ്യം തന്നേയാണ്.

ബലഹീനന്മാർബലവാന്മാരുടെ അടിമകളായിത്തീരുന്നു. എല്ലാ രാജ്യക്കാരും ശ്രേഷ്ഠപദവയിൽ എത്തുവാനും, മററുള്ളവരുടെ നാഥന്മാരായിത്തീരുവാനും, സ്വതന്ത്രന്മാരായിരിക്കുവാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ശ്രേഷ്ഠതയും, ധനവും, കീത്തിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും എല്ലാം ആരോഗ്യത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. യാതൊരാളും ബലഹീനതയേയും, ദാരിദ്ര്യത്തേയും, ബുദ്ധിയില്ലായ്മയേയും ബഹുമാനിക്കുകയില്ല. ഏതു രാജ്യക്കാരിലാണോ മഹാത്മാഗാന്ധി, ടാഗോർ, ബോസ് എന്നിവരെപ്പോലെയുള്ള മഹാത്മാക്കൾ ഉള്ളതു്, ഏതു രാജ്യക്കാരിലാണോ രാമമൂത്തി, കൃഷ്ണമൂത്തി എന്നിവരെപ്പോലെയുള്ള ശക്തന്മാർ ഉള്ളതു്, ആ രാജ്യക്കാരെ എല്ലാവരും എല്ലായിടത്തും ആദരിക്കുന്നു.

യാതൊരാളും തങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തെ വൃഥാ നശിപ്പിക്കരുത്. അതു നമുക്കും, നമ്മുടെ മാതാപിതാക്കൾക്കും നമ്മുടെ കുടുംബത്തിന്നും, നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാക്കും, നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്നും, ഉപകരിപ്പാനുള്ള ഒരു അമൂല്യവസ്തുവാണു. അവരവരുടെ സ്നേഹിതന്മാരോടും, അയൽവക്കക്കാരോടും ആരോഗ്യത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെപ്പററി ഉപദേശിക്കേണ്ടതു ഓരോരുത്തരുടെയും കടമയാകുന്നു. പൊതുജനാരോഗ്യത്തിന്നുവേണ്ടിയാണ് ഗവമ്മേണ്ടു "ഹെൽത്ത് ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ട്" (Health Department) എന്ന ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടിനെത്തന്നേ രൂപീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ആരോഗ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇന്ത്യാരാജ്യം വളരെ മോശമായ സ്ഥി

തിയിലാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. എപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ അവളുടെ പുത്രന്മാരായിരുന്ന ഭീമൻ, ഹനുമാൻ, ശ്രീരാമൻ, അർജ്ജുനൻ എന്നിവർ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ, എപ്പോൾ അവളുടെ ഋഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരും, ക്ഷത്രിയന്മാരും ആരോഗ്യമുള്ളവരായിരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നുവോ, എപ്പോൾ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ ആരോഗ്യത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതു ഓരോരുത്തരുടേയും ചുമതലയാണെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നുവോ, അപ്പോൾ ഇന്ത്യ അഭിവൃദ്ധിയോടുകൂടിയതും കേളികേട്ടതും ആയ ഒരു രാജ്യമായിരുന്നു. എപ്പോൾ അവളുടെ പുത്രന്മാരായിരുന്ന രജപുത്രന്മാർ അദ്ധ്വാനശീലന്മാരും, ശക്തന്മാരും ആയിരുന്നുവോ, അപ്പോൾ അവൾ സ്വതന്ത്രയായിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള അഭിവൃദ്ധിയും, സ്വാതന്ത്ര്യവും, ശക്തിയും, പ്രാബല്യവും ഇന്ത്യക്കു ഭാവിയിലും ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ വിദ്യാൎത്ഥികളായ നാമും പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആരോഗ്യത്തിന്റെ മഹിമയെപ്പററി വിചിന്തനം ചെയ്യാതെ നാം നാനാപ്രകാരേണയും നമ്മുടെ ആരോഗ്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന പലപല പ്രവൃത്തികളും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പൊടി, വീടി മുതലായവയുടെ പെരുമാററം യുവാക്കന്മാരേ ക്ഷയരോഗികളാക്കിത്തീക്കുമെന്നു വൈദ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു. ഏതായാലും ഈ വക ദുരാചാരങ്ങളേ വൎജ്ജിച്ചാൽ മാത്രമേ നമുക്കു് അരോഗദൃഢഗാത്രന്മാരായിരിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു.

A Voice from the Past.

[Mr. J. B. Bilderbeck is one of the early giants,—those great-hearted Schoolmasters whose magnificent selfless labours set education on its legs in India, and whose debt of service our country will never be able quite to repay. Their names still remain in abiding fragrance in the memories of the older generation, but few of the younger are likely to know much of them. Mr. Bilderbeck joined the Educational Service on 1st April 1875, and served as Headmaster, Professor or Principal in many institutions even the names of most of which will sound strange in modern ears. He worked all over the Presidency, Chittoor, Kumbakonam, Rajamundry, Madras ; did practically every subject in the curriculum with equal distinction ; and became finally, Principal and Professor of English in the Presidency College, Madras. It was in this capacity that his greatest work was done ; for he was one of the most learned of all the Professors who ever served education in this country, a great critic and a fine speaker. He was also most attractive in personal relationships—sincere, patient, friendly and charming. After retirement, he continued to work at Cambridge till very recently, when failing eyesight compelled him to give up his labours. But he is still in possession of all his other faculties, if one may judge from this interesting letter ; the sedate gravity and vigour of the style represents the best qualities of nineteenth century prose. Incidentally, one asks : Will the schoolmaster of the future ever win such reverence from his scholars, or feel such kindliness for them ? I fear not—these are "other times, other men." We wish Mr. Bilderbeck many more years of great peaceful work.—Editor, *Z. C. M.*]

7, Bolebrook Road,
Bexhill-on-Sea,
11th January, 1932.

MY DEAR KUTTIKRISHNAN,

The Christmas Mail brought me your letter of the 7th December last, and also a copy of the December number of the Zamorin's College Magazine, and I write now, after a fortnight's delay which was quite unavoidable, to thank you for your very kind and touching expressions in relation to myself, and our former association at the Presidency College. There can be nothing more agreeable to a former teacher than to find that he is remembered by an old pupil, more especially when this pupil uses language so full of affection and appreciation in recording his memories. I am indeed greatly obliged to you for bringing yourself again into the narrow world of my present, a world very different and contracted from that we both knew thirty years ago.

I am an octogenarian and have been unfortunate in my health. Old age has seriously injured a memory that was formerly very good, and its dilapidations under the hands of time have been greatly intensified under the hands of various doctors who subjected me to operation after operation, the shocks from which have reacted injuriously on one's memory. I have tried to jog my memory to recall some of the facts and incidents to which you refer, but so far I have not been able to find any means of reviving sequences in mental associations. I still have large group photographs of the different classes of the Presidency College that were taken on the eve of my giving up work, and I could refer to these in the hope of recognizing your features, if it were possible for me to do this. I regret to say that my eyesight has so greatly failed that I can hardly make out faces and forms, and all my reading has to be done for me by a paid reader, or Mrs. Bilderbeck who is also my amanuensis.

You greatly interest me in your autobiographical details, and also your account of the recent developments in educational methods and standards and activities. With an Arts course to your credit, followed by an L. T., course of training, and subsequently by a third

course of training for the legal profession, your good fortune gave to you exceptional opportunities of securing for yourself excellent foundations for your life work, and I am glad to think that you are among what I fear is not a very large group of those who love and honour the teaching profession, and select it for its own sake. You have obtained considerable distinction in this profession and I hope that life and health and good fortune will enable you to realize your aims and ideals. K. Ramunni Menon, now Vice-Chancellor of the University of Madras, ran down to see me here, when he was in England the other day, and I learnt from him about some of the educational news of the day.

Your college Magazine, with the exception of the Vernacular portions, was read to me by Mrs. Bilderbeck, and I must congratulate you on the successful efforts you have made to stimulate intellectual interests and activities among your pupils and the members of your staff in reference to matters and subjects outside the regular academical curricula. This experiment of yours without doubt throws much anxiety and responsibility on your own shoulders, and I hope will evoke an adequate responsive support from those for whose benefit you have undertaken it. I was interested in particular in the article from your pen on the reform of the calendar, and also in another long article on the Chavers, which gave indication of research in available records associated with a part of India which is of particular interest in Indian History, in view of the fact that Calicut holds an important position as providing an early connecting link in the relations between India and its associations with the people of Europe.

You are good enough to ask me to contribute something of my own to your Magazine, but I regret to say that I cannot see my way to do this. I have on various occasions declined similar requests from India and in England. I may mention that very recently I have declined the request to contribute to the College Magazine of my own college at Cambridge. Before the war, and while I was officially connected with the staff of that college, I did write for the college Magazine, but when my sight failed me, I resigned my charge of the college Library, and have undertaken no further literary work. What you read in a recent issue of the Mangalore College Miscellany was not a contribution from me to that journal. My old pupil, C. D. J. Pinto, who has been in touch with me for many years sent me a copy of that Magazine as a Christmas gift for 1930, and in acknowledging his kindness, I made a few remarks about it in my letter to him. Pinto is, I fancy, a friend of the Principal who is personally unknown to me, and showed him my letter. I received a request to allow an extract from this letter to be published in a subsequent number, and this is what you have seen.

If you think it worth while to write to me again, I shall be glad to hear from you. I should like to know something about the present status of the Zamorin's College. Is it in any way maintained by the Zamorin himself, and has it any endowments?

Thanking you again for your very kind communication, and wishing you every good wish for 1932,

I am,

Yours sincerely,

Sd. J. B. Bilderbeck.

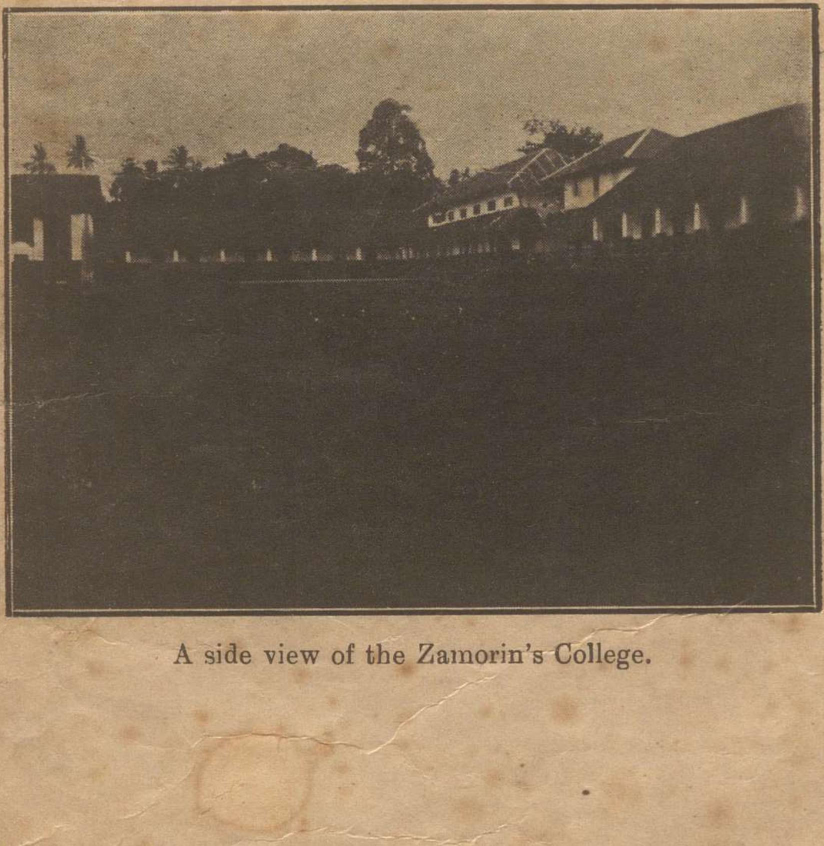

A side view of the Zamorin's College.